

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 622

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουνίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.— Ταῖς ἐπαρχίαις 8.50 Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ . . . φρ. χρ. 15.— Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλ. 6.—	Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ: ANEY KAPΔIAΣ, (τέλος).— Henri de Foville: Ο ΘΘΕΛΟΝΤΗΣ.— Γεωργίου Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων.— Ἐδ- μόνδου δὲ Ἀμίτις: ΙΣΠΑΝΙΑ (τέλος).— ΕΝ Τῇ ΑΜΑ- Ξῆ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.	Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ- ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν θα- νείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ

Προσεκάλεσεν ἰατρόν, ὅστις ἐξετάσας τὸν ἀσθενῆ, ἐκίνησεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν. Μόλις ὁ ἰππότης ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, διέταξε νὰ ζητήσωσι τὴν βαρωνίδα. Ὁ ἰατρός ἤκουσε τὴν διαταγὴν ταύτην.

— Τί σὰς συνέβη; ἠρώτησε τὸν ἀσθενῆ.

Ὁ κύριος Διλό τῷ διηγήθη, ὅτι ἰδὼν κύνα πληγωμένον ἐλιποθύμησεν.

— Τίποτε ἄλλο; ἠρώτησε πάλιν ὁ ἰατρός.

— Τίποτε.

— Τί αἰσθάνεσθε;

— Πόνον εἰς τὴν καρδίαν.

— Θὰ εἶσθε πάρα πολὺ εὐαίσθητος.

— Φαίνεται. Μήπως, ἰατρέ, διατρέχω κίνδυνον;

— Ὅχι. Ποῖον εἶνε τὸ ἔτομον, τὸ ὁποῖον περιμένετε;

— Γυνή.

— Τὴν ὁποίαν ἀγαπάτε;

— Ὡ! ναί, ἰατρέ,

— Κεῖν. Ἀναπαυθῆτε ὀλίγον ἕως ὅτου ἔλθῃ.

Ὁ ἰατρός ἀφῆκε τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενούς καὶ περιέμενεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ βαρωνίς ἐμελλε νὰ διέλθῃ. Αὐτὴ ἐφάνη μετὰ τινὰς στιγμὰς ὄχρᾶ καὶ τέταραχμένη.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ἔντρομος.

— Ἀγαπάτε τὸν ἰππότην, κυρία; τῆ εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ναί, κύριε.

— Τὸν γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ;

— Πρὸς τί αἱ ἐρωτήσεις αὗται;

— Διότι θὰ συνέβῃ ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἰππότου κατὶ παράδοξον. Ἡ θεία πληγέντος κυνός, ὅσω εὐαίσθητος καὶ ἂν εἶνε τις, δὲν ἐπιφέρει συνήθως ἀσθένειαν, ὅπως ἐκείνην ὑπὸ τῆς ὁποίας ὁ κύριος Διλό προσεβλήθη.

— Εἶνε λοιπὸν σοβαρὰ ἡ ἀσθένειά του;

— Ἀποκριθῆτέ μοι, κυρία. Γνωρίζετε συμβάν τι τοῦ βίου του;

— Ναί, κύριε.

Καὶ ἡ βαρωνίς ἀφηγήθη ἐν ὀλίγοις τὴν ἱστορίαν τοῦ ἰππότου.

— Καὶ λοιπὸν, κυρία, εἶπεν ὁ ἰατρός διὰ σοβαρὰς φωνῆς... Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀφήσω νὰ τὸν ἴδητε.

— Διατί; Θεέ μου!

— Διότι ὁ Βαλεντίνος τῷ ἀπέδωκε τὴν καρδίαν του, ἀφ' οὗ ὑπέφερε πολλὰ. Ὁ ἰππότης ἔχει ἀνευρισμὸν καὶ ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις δύναται νὰ τὸν φονεύσῃ.

— Θεέ μου! εἶμαι ἐπικατάρχτος! ἐκράχασεν ἡ βαρωνίς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσαν τὴν ἀσθενῆ φωνῆν τοῦ ἰππότου λέγουσαν:

— Εἶσθε ἐκεῖ, σὰς ἤκουσα βαρωνίς! Ἐλθετε, σὰς ἰκετεύω.

Δὲν ὑπάρχουσι δυνάμεις ἀνθρώπιναι, αἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσωσι γυναῖκα, ἥτις προσκαλεῖται οὕτως ὑπ' ἐκείνου ἂν ἀγαπᾷ.

Ἦνοιξε τὴν θύραν καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν κλινὴν τοῦ ἀσθενούς.

Ὁ ἰππότης ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τοὺς βραχίονας, κραυγάζων:

— Πόσον εἶσθε καλὴ! Ἐπειτα ἡ ὄψις του ἐφωτίσθη δι' οὐρανίου μειδιήματος καὶ ἐπανάπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μετ' ἀναστεναγμοῦ ἀνεκράστου χαρὰς ψιθυρίζων:

— Πτωχὸ μου σκυλάκι!

— Τί σὰς εἶπον, κυρία! εἶπεν ὁ ἰατρός θέτων τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἰππότου.

Τέλος ἡ παράδοξος αὕτη καρδία εἶχε παύσῃ πάλλουσα καὶ ὅμως θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ὁ ἰππότης εἶχεν ἀποκοιμηθῆ τὸσον ἀπετύπου τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλήνην.

Τώρα ἡ βαρωνίς εἶνε γηραιὰ γυνὴ μὲ λευκὰς τρίχας, ὀλίγον παραλυτικὴ, ἀλλὰ χαρίεσσα ἀκόμη καὶ ἥτις δεικνύουσα ἐντὸς ἀργυροῦ κιβωτίου μερικὰ ξηρὰ ἄνθη, διηγεῖται εἰς τὸν

θέλοντα νὰ τὴν ἀκούσῃ τὴν ἱστορίαν, ἣν ἀνέγνωσε. Εἶνε ἀληθές, ὅτι θεωροῦσι παράφρονα τὴν πτωχὴν ταύτην γυναῖκα. Ἡ παραφροσύνη αὕτη λέγουσι, χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς νεότητός της ἕνεκα μεγάλης θλίψεως τῆς καρδίας. Ὡς συμπλήρωμα εἰς τὴν τὴν ἱστορίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν διηγείται μετὰ τῆς μεγαλειτέρας διακυγείας προσέθηκε τὰ ἐξῆς :

— Οὕτω θὰ συμβῆ δι' ἐκείνους οἵτινες θὰ θελήσωσι νὰ ἀνατρέψωσι τοὺς φυσικοὺς ὅρους καὶ νὰ μεταβάλωσι τὰς θελήσεις τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἐσκέπτετο ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ ἔχωσι δύο καρδίας ἢ νὰ μὴ ἔχωσι καθ' ἑκαστήριαν, θὰ ἔκαμνε τοῦτο, ὅπως ἔπραξε καλῶς δώσας μίαν εἰς ἕκαστον. Ὅ,τι ὁ Θεὸς ἔκαμε εἶνε καλὰ καμωμένον.

Σκέψις, ἣτις δὲν μοι φαίνεται πολὺ ἀνόητος διὰ μίαν παράφρονα.

K. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Τ Ρ Α Ο Σ

HENRI DE FOVILLE

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Α'

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥ

Εἰς μίαν τῶν λεωφόρων τῶν παρκειμένων τῇ πλατείᾳ Soho ἐν Λονδίῳ ἔζη ἡ γαλλικὴ οἰκογένεια Δελκούρ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἄγων τὸ πεντηκοστὸν ἢ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶχε μακρὰν τὴν κόμην, λευκὸν τὸν πώγωνα, εὐμενῆ δὲ καὶ συμπαθῆ αἶψιν φυσιογνωμίαν. Ἐν τῷ γέροντι τούτῳ, τῷ πάντοτε ἀταράχῳ καὶ πάντοτε προσηεῖ, εὐχερῶς διέκρινέ τις τὸ κατὰλληλον πρόσωπον διὰ τὸ ἐπαγγελμα ὅπερ ἐξήσκει. Παρέσιδε μαθήματα γαλλικῆς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐρευνοῦμεν τὰ κατ' αὐτόν, κατ' Ἀύγουστον τοῦ 1870, μετὰ μεσημβρίαν ἡμέρας καθ' ἣν καλῶς ἐργάσθη, καθ' ὅσον εἶχεν ἤδη συμπληρώσει τὸ πέμπτον αὐτοῦ μάθημα ἀπὸ τῆς πρώτης, εὐρίσκομεν αὐτὸν καθήμενον ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἔχοντα τὸ ὕψος σοβαρότερον τοῦ συνήθους καὶ τὴν ἀνησυχίαν ἐξωγραφημένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἄλλ' ἡ ἠθικὴ αὕτη κατάστασις δὲν ἦτο ποσῶς δι' αὐτὸν ἀποτέλεσμα τῶν μόχθων τῆς ἐργασίας του, διότι ἀφότου ἐγκατέλιπε τοὺς Παρισίους ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, καθ' ἣν εἶχον κλονισθῆ πάντες οἱ θρόνοι τῆς Εὐρώπης, ὁ βίος του οὐδεμίαν εἶχεν ὑποστῆ μεταβολὴν.

Πιστῶς ἀφωσιωμένως εἰς τὸ Ὀρλεανικὸν κόμμα, δὲν κατήρθωσε μετὰ τὸ πολιτικὸν πραξικόπημα τοῦ 1852 νὰ ἀνεχθῆ τὴν αὐτοκρατορίαν, τὴν ὁποίαν καὶ οὐδέποτε ὡς νόμιμον ἀνεγνώρισεν· ἐξηκολούθει λοιπὸν διαμένων εἰς τὴν θετὴν αὐτοῦ πατρίδα, τὴν ξένην ταύτην χώραν, ἣτις κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς σφοδρότερης ἐπαναστατικῆς θυέλλης, τῷ παρέσχεν ἄσυλον, καὶ εὐτυχῆς παρά τῇ συντροφῇ τοῦ βίου του, ἐπέδωθε μετ' ἀφοσιώσεως εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων του Γεωργίου καὶ Βέρθας.

Ἡ κυρία Δελκούρ ἐνσχολεῖται εἰς ἐργόχειρα μετὰ τῆς θυγατρὸς της, ὠραίας μελαγχροινῆς δεκαεπταετοῦς ἢ δεκαοκταετοῦς, ζωηρὸν ἄμα καὶ προκλητικὸν τὸ βλέμμα ἔχουσης, ἣν ἀπεκάλουν ἄγγελον τῆς οἰκίας.

— Ἄς μὴ ταραζώμεν πλέον τὰς σκέψεις του, ἔλεγεν ἡ μήτηρ πρὸς τὴν θυγατέρα της ταπεινῇ τῇ φωνῇ, δεικνύουσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν περιφροντίν καὶ καταβεβλημένον γέροντα, εἶτα δὲ προσέθηκε· σκέπτεται διὰ τὸν φρικώδη αὐτὸν πόλεμον, ὦ! εἴθε, Θεέ μου, μὴ παραφρονήσῃ δι' αὐτόν.

Ἄντι πάσης ἀπαντήσεως ἡ Βέρθα ἐκίνησε περιλύπως τὴν κεφαλὴν.

Ὁ κρότος τοῦ ὀρολογίου, σημαίνοντος τὴν πέμπτην ὥραν, ἀέκοψε τὴν ἐπακολουθήσασαν τότε σιωπὴν, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἔχρουν ἐξωθεν τὴν θύραν.

Ἡ ὑπηρετρία, μεταβάσα διὰ νὰ ἀνοιχῆ, ἐπανῆλθε κρατούσα ἐφημερίδα, ἣν ἔφερον καθ' ἕκαστην, καὶ ἀπεσύρθη ὡσὺς αὐτὴν εἰς τὸν κύριόν της ἐπιλαθόμενον μὲ τρέμουσαν χεῖρα νὰ τὴν ἐκτυλιξῆ· μόλις δὲ ἤρξατο τῆς ἀναγνώσεως, καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἐφαίνοντο ἐρωτῶσαι αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Καὶ πάλιν κακκί εἰδήσεις, ἀνέκραζεν ἀδημονῶν ὁ γέρον· δυστυχῆς Γαλλία! τί ἀπέγινεν ἡ ἄφθιτος αὐτῆς δόξα! Ὁ στρατὸς αὐτῆς, προκαταληφθεὶς εἰς Wissembourg καὶ ἀπωσθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπιδρομέων ἠναγκάσθη νὰ πολεμήσῃ ὀπισθοχωρῶν μέχρι τοῦ Haguenau καὶ Woerth ὑποστὰς μεγίστας ἀπωλείας. Ἡ Γαλλία ἔχει σήμερον ἀνάγκην ἀνδρῶν καὶ τελειότερου στρατιωτικοῦ διοργανισμοῦ, οὕτω δὲ μόνον, ἴσως κατορθώσει ἀκόμη νὰ σωθῆ, ἐλθέ, Βέρθα, ἀνάγνωσε τὴν ἐφημερίδα εἰς τὴν μητέρα, ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν δύναμιν.

Ἡ ἰδέα μόνη ἥττης τῶν συμπατριωτῶν του κατέθλιβε πικρῶς τὸν προγεγραμμένον τοῦ 1848, ἀφηρημένως δὲ ὡς ἡχοῦτο τῆς θυγατρὸς του ἀναγνωσκούσης μετὰ συγκεκλιμένης φωνῆς.

Ὁ στρατὸς τοῦ Μακμακὸν καὶ Φαιγύ εἶχον ὑποστῆ οὐκ ἐπιτυχίαν. Ἐνῶ δὲ ἡ Βέρθα ἀνεγίνωσκεν εἰσῆλθεν ὁ Γεώργιος Δελκούρ καὶ περιπτυχθεὶς τὴν μητέρα του, μετὰ δὲ ταῦτα μειδιῶν καὶ τὴν ἀδελφὴν του, ἐπλησίασε τὸν πατέρα του, πρὸς ὃν ἔτεινε τὴν χεῖρα λαθῶν ἄμα ὕψος σοβαρὸν, καὶ εἰς τὰς οὐκράς τῆς πατρίδος του περιστάσεις ἀρμύζον. Ὁ Γεώργιος ἦτο ὑπάλληλος εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα ἐξαγωγῆς, ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τῆς ἐναρξέως τῶν ἐχθροπραξιῶν μεταξύ Γαλλίας καὶ Πρωσσίας, αἱ ἐργασίαι εἶχον παύσει, τὸ καθήκον του περιωρίζετο, νὰ παρευρίσκηται μόνον ὦρας τινας καθ' ἕκαστην εἰς τὸ κατάστημα. Πάντας ἀπασχόλει ἡ ἀδελφοκτόνος αὕτη πάλη, ἣς αἱ ἀπροσδόκητοι συνέπειαι τοὺς ἐξέπληττον, καὶ φόβοι πανταχόθεν ἐξεδηλοῦντο περὶ τῆς τύχης τῶν ἠττημένων.

— Γεώργιε, εἶπεν ἀποτόμως ὁ κύριος Δελκούρ, γνωρίζεις τὰ νέα;

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶναι οὐκ ἐπιτυχία, ἀλλὰ ταχέως ἐλπίζω νὰ ἔχωμεν καλητέρας εἰδήσεις.

Ὁ νεανίας φοβούμενος μὴ εἰσέλθῃ εἰς ἐκτεταμένην συζήτησιν, εἶδεν εὐχαρίστως τὴν ἄφιξιν τῆς ὑπηρετρίας Σωσάνης ἣτις ἦλθε νὰ ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἐτοιμὸν.

Μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ καθ' ὅσον τὸ γεῦμα ὀλίγας μόνον λέξεις ἀντήλλαξαν, καθ' ὅσον γενικὴ ἐπεκράτει

κατήφεια και πάντες προσηθάνοντο ότι μεγάλη τις συμφορά τοῖς ἐπιφυλάσσετο.

Διαμερίζων τὸν μὲρον ἀμνοῦ ὁ κύριος Δελκούρ ἠΐξατο νὰ μάθῃ ὅτι θεὶ προσωπικὰ σπάθῃ ἦσαν τοσοῦτον ἀμβλεῖαι, ὅσον ἡ μάχαιρα, ἧς ἐποιεῖτο χρῆσιν.

Ἡ Βέρθα τότε ἐτόλμησε νὰ κάμῃ ἀπλὴν ἄλλως τε καὶ ἀθωοτάτην παρατήρησιν, ἀλλ' ἤτις ἀνεβίβασε τὸ ἐρίθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀδελφοῦ της, ὅπερ παρατηρήσασα πρώτη, ἐσπυσε νὰ προσθήσῃ :

— Θεὲ μου ! τὸ εἶχον λησμονήσῃ, ἐπειδὴ ἡ Βιλελμίνη εἶνε Γερμανίς, ὁ Γεώργιος δὲν ἀρέσκειται νὰ ὁμιλῶμεν κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ ὅμως...

— Μοὶ φαίνεται, εἶπεν ὁ κύριος Δελκούρ διακόπτων τὴν θυγατέρα του, ὅτι δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει ποσῶς ἐνταῦθα αἱ συστάσεις μου· δὲν ἀπηγόρευσα πάντα δεσμὸν μεταξύ τῆς οικογενείας αὐτῆς καὶ τῆς ἰδικῆς μου ; Πρὸς τὸ παρὸν αἱ σχέσεις μας πρέπει νὰ πύσωσι, δὲν θέλω ν' ἀκούω προφερόμενον οὐδὲν γερμανικὸν ὄνομα, διότι τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ὑπάρχουσι οὔτε Πρώσσοι, οὔτε Βαυκροί, οὔτε Σάξωνες κλ. Πάντες εἶνε τέκνα τῆς Γερμανίας, πάντες θέλουν τὴν ἐνότητα τοῦ ἔθνους των, πάντες συνησπίσθησαν διὰ νὰ ταπεινώσωσι τὴν Γαλλίαν καὶ νὰ καταστρέψωσι τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν της, τὰ ὅποια φθονοῦσιν.

Ἡ Βέρθα ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ θλιβεῖσα, διότι ὁμίλησεν, ἐτήρει σιωπὴν.

— Ἐχομεν ἀνάγκην δευτέρας Ἰένης, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον, εἴμεθα ἄρα γε εἰς κατάστασιν νὰ τὸ κατωρθώσωμεν ;

Ἡ κυρία Δελκούρ ἀνήσυχος παρετήρησε τὴν ἐξάψιν τοῦ συζύγου της, καὶ ἔδωκεν ἄλλην στροφὴν εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

Οὐδέποτε ἄλλοτε τὸν εἶχεν ἰδεῖ ἐξαφθέντα εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ἢ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δικηρυξίας τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐνάρξεως τῶν συμφορῶν αὐτοῦ.

Πράγματι δὲ ἡ εἰσβολὴ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἡ πιθανὴ πολιτοκρία τῶν Παρισίων, δὲν ἤρουν νὰ καταστήσωσι παράφρονα τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν πολεμῆσαντες μετὰ τῶν στρατιωτῶν τῆς πρώτης δημοκρατίας.

Περαιτωθέντος τοῦ γεύματος ὁ κύριος Δελκούρ ἀνυπομόνει νὰ ἴδῃ τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του ἀποσυρομένης, τέλος δὲ ἀπεφάσισε νὰ ταῖς εἴπῃ ὅτι ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνος μετὰ τοῦ Γεωργίου :

Ἐδυνήρον προκείμενα κατέστησεν ὡρᾶν τὴν κυρίαν Δελκούρ, ἐγερθεῖσαν πᾶντα νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τῆς Βέρθας, ἀλλ' ἐνῶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ ἐστιατόριον, ἡ μήτηρ περιέφερε περιλῦπος τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ υἱοῦ της.

Ἐνδόμυχος τις προκίσθησιν τῇ ἔλεγεν, ὅτι ταχέως ἴσως ἠθελε στερηθῆ τῆς προσφιλοῦς ἀφοσιώσεώς του, ἐκείνος δὲ διὰ τῆς τοσοῦτον ἐκφραστικῆς γλώσσης τῶν ὀφθαλμῶν, τῇ ἀπεκρίθη μὲ τρόπον καθήσυχαστικόν, ἔχων φαῖδρον τὸ ὕφος, καὶ ἐζωγραφημένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του πληρεστάτην ἀταραξίαν.

— Γεώργιε, εἶπεν ὁ Δελκούρ ἄμα ὡς ἐμειναν μόνοι, δὲν ἀγνοεῖς ὅτι ἐγεννήθης ἐν Γαλλίᾳ, ἂν καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης νηπιότητός σου ἡ Ἀγγλία ὑπῆρξεν ἡ θετὴ ἡμῶν πατρίς, δὲν ἐλησμόνησες ἐν τούτοις, ὅτι πρὸ παντός εἶσαι Γάλλος, καὶ ὅτι πᾶσα ρανὶς τοῦ αἵματος ὅπερ ρεεῖ εἰς τὰς φλέβας σου ἀνήκει εἰς τὴν πατρίδα σου ;

— Γνωρίζω ταῦτα πάντα, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος μεθ' ὑπερηφανείας καὶ σεμνύομαι δι' αὐτό.

— Καλῶς, καλλίστα, ἐπανελάθεν ὁ γέρον προφανῶς συγκεινημένος· δύναμαι λοιπὸν νὰ σοὶ ἀποτεινῶ ἐρώτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ ἀποκριθῆς ἄνευ περιστροφῶν.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, πάτερ μου, ὁμιλήσατε.

— Ἐντὸς ὀλίγου εἰσέρχεται εἰς τὸ τρικιστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας σου, εἶσαι ἰσχυρὸς, ρωμαλέος, ἔχεις ἐνεργητικότητα καὶ δύνασιν ἐν ἀνάγκῃ νὰ μεταχειρισθῆς οἰονόηποτε ὄπλον.

» Ἡ Γαλλία ἀγωνιᾷ, μέγιστος κίνδυνος ἐπικρέμαται ἐπ' αὐτῆς, ποῖον λοιπὸν εἶνε τὸ καθήκόν σου, ὅταν τὸ καθήκον πνεύματος καλοῦ πατριώτου εἶνε νὰ πολεμᾷ ὑπὲρ αὐτῆς ; οἱ Γερμανοὶ ὠρῆσθησαν νὰ μᾶς νικήσωσιν ἢ νὰ καταστραφῶσιν, ἢ στάσις των τὸ ἀποδεικνύει.

» Οἱ Γερμανοὶ μᾶς προσβάλλουν ἐπιπίπτοντες μετὰ λύσης μὲ ἀπειράριθμον πληθύν, καὶ ἔπρεπε νὰ ἀναμείνωμεν τὸ τοιοῦτον· μήπως εἰς τῶν στρατηγῶν των δὲν μᾶς προεἰδοποίησε πρὸ ὄμο ἐτῶν περὶ τούτου ; ὦ τὴν πραγματείαν ἐκείνην τὴν ἐπιγραφομένην « Ἡ τέχνη νὰ νικήσῃ τις τοὺς Γάλλους » ἔπρεπε νὰ μελετήσωσιν ἐμβριθῶς οἱ εἰδήμονες, ἀλλ' ἀντὶ τούτου παρήλθεν αὕτη σχεδὸν ἀπαρατήρητος, καὶ ὅμως ἐνέκλειε ἀπειλὴν διὰ τὸ μέλλον, θέλω νὰ παραδεχθῶ καὶ εἰς τοῦτο δὲν μὲ λείπει οὔτε καλὴ θέλησις οὔτε συγκατάθεσις, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἐξηπατήθη, ἐπροδόθη, τούτο δὲ εἶνε συνήθως τὸ ἀποτέλεσμα προσωπικῆς κυβερνήσεως.

» Ἰππῆρα πάντοτε ἀντιπολιτευόμενος τῆς δυναστείας ταύτης, τὸ γνωρίζεις· ἀλλ' ἐν ἡ ἐποχῇ εὐρισκόμεθα, ἐνώπιον τειούτων ἀκαισίων γεγονότων, δὲν πρόκειται νὰ σκεπτόμεθα περὶ τοῦ δυστυχῆς ἢ ἐνόχου ἡγεμόνος, ἀλλὰ περὶ τῆς Γαλλίας αὐτῆς.

— Μάλιστα, ζήτω ἡ Γαλλία ! ἄς ἀπολεσθῶσιν οἱ ἐπιάρμοις, ἀνέκραξεν ὁ νέος μετ' εὐγενούς ὁρμῆς.

— Γεώργιε, οἱ ἐνθουσιαστικοὶ οὔτοι λόγοι δὲν εἶνε κατὰλληλοι διὰ τὴν περίστασιν· ἡ πατρίς κινδυνεύουσα ἔχει ἀνάγκην ἔργων· πᾶν τέκνον τῆς ὀφείλει νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀταπαρνησίαν του καὶ ἐκ δεῆσῃ νὰ χύσῃ καὶ τὸ αἷμα του ὑπὲρ αὐτῆς. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ὁλόκληρος ἡ Γαλλία εἶνε ἐπὶ ποδός· πανταχοῦ ὀπλιζονται καὶ πάντες προσδοκῶσι ἀπὸ τῆν δευτέραν ταύτην στρατιάν, ἧτις σχηματίζεται εἰς Châlons νὰ μεταβῆ τέλος εἰς βοήθειαν τοῦ στρατοῦ μας τοῦ Ρήνου· τοῦ τόσο σκληρῶς δοκιμασθέντος, βεβαιούται ὅτι θέλει χρησιμεύσει ἡ ἐφεδρεία. Καὶ ἦδη, ἀφοῦ μὲ ἤκουσες, Γεώργιε, ποῦ εἶνε ἡ θέσις σου ; Καὶ ἵνα δώσῃ πλειότεραν βαρύτητα εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ κύριος Δελκούρ ἠγέρθη καὶ ἠτένισε ἀσκαρδαμυκτὴ τὸν υἱὸν του. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι προσεπαθεῖ νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας του καὶ νὰ μαντεύσῃ τοὺς μᾶλλον ἐνδομύχους αὐτοῦ διαλογισμούς.

— Ἡ ἀπάντησίς μου εἶνε ἀπλουστάτη, πάτερ μου, ἡ θέσις μου εἶνε ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν μου καὶ ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ.

— Μὲ ἠννόησες, Γεώργιε, δὲν θὰ σοὶ ἀποκρύψω ἐν τούτοις ὅτι ἡ στερήσις σου θὰ μὲ καθιστᾷ δυστυχῆ, προσέθηκεν ὁ γέρον συγκεινημένος μέχρι δακρύων.

» Ἄ ! εἴμαι ὑπερήφανος διὰ σέ, εἶσαι τὸ καυχημὴ τῆς ζωῆς μου καὶ ἐν ἔχῳ ἢ σὲ μόνον φίλον ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, πάντες οἱ λοιποὶ μὲ ἐγκατέλειψαν· ὁσάκις ἀνα-

πολῶ τὸ παρελθὸν παρομιάζω ἑμαυτὸν πρὸς τὸν ζητοῦντα νὰ διανοίξῃ ὁδὸν ἐν κοιμητηρίῳ καὶ διὰ μέσου τῶν τάφων οἷτινες ἀποκρύπτουσι ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του φίλον πρόσωπον, οὗτινος σταυρὸς φέρει τὸ ὄνομα. Ἡ Γαλλία πρέπει νὰ προσηγηθῇ ἑμοῦ, υἱέ μου, εἶνε δικαίωμα τῆς, εἶνε καθήκον σου.

Δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Γεωργίου μὴ δυνάμενου πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν του. Ἡ διαγωγή τοῦ πατρὸς ἐνέφαινε σπανίαν εὐγένειαν καρδίας, ἡ δὲ υἱὸς ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ ἀποδείξῃ ὅτι πράγματι ἦτο ἄξιος ἐκείνου.

— Πάτερ μου, εἶπεν ὁ Γεώργιος, προέλαβον τὴν ἐπιθυμίαν σας, εἶμαι δὲ εὐτυχὴς διότι ὑμεῖς πρῶτος ἐλάβετε τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Εὐρισκόμην εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἠγγύουν τίνι τρόπῳ θὰ ἐπελαμβανόμην αὐτοῦ ἐγὼ ἐνώπιόν σας. Ἀπὸ χθὲς κατεγράφην εἰς τὸ σῶμα τῶν ἐθελοντῶν, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τὴν Βουργουνδίαν ὅπως μεταβῇ εἰς Châlons.

— Εἶνε δυνατὸν! ἀνέκραζεν ὁ γέρον μὴ δυνάμενος νὰ πιστεῦσῃ εἰς ὅσα ἤκουσε.

— Εἶμαι ἐξοικειωμένος μὲ τὰ ὄπλα, καὶ ἐπειδὴ περιφρονῶ τοὺς κινδύνους, θέλω νὰ ἦμαι εἰς τὰς πρώτας γραμμάς· ἔχω πεποίησιν εἰς τὸν ἀστέρα μου καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν θεόν, γνωρίζω δὲ ὅτι αἱ δεήσεις τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς μου θὰ μοὶ παράσχωσι τὴν προστασίαν του. Τὸ αἷμα βράζει εἰς τὰς φλέβας μου, ὁπότεν ἀναλογισθῶ ὅλας τὰς φρικαλεότητας τοῦ πολέμου τούτου. Δυστυχῆς Ἀλσατία! πῶς ἐρημαῖται! ὦ! πρέπει ἡ Γαλλία νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ μέσα τὰ ὁποῖα δύναται νὰ διαθέσῃ, ἅπειρα δὲ εἶνε ταῦτα εἰς τε ἄνδρας καὶ εἰς γυναικας. Ἐπῆρξε τὸ μέγα ἔθνος, ἡ κυρία τοῦ κόσμου οὐδὲν δὲ πρέπει νὰ χάσῃ ἐκ τῆς ὑπεροχῆς τῆς, ὅχι, οὐδὲν· καὶ ἐὰν ἡ θυσία τῆς ζωῆς μου εἶνε ἀναγκαία θέλω τὸ κάμει χωρὶς νὰ δισταῶ.

Ὁ κύριος Δελκούρ ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὸν υἱὸν του καὶ τὸν ἠσπάσθη φιλοστόργως.

— Θέλεις ἐπανάλθει, Γεώργιε, τῷ εἶπε, ἔχω τὴν πεποίθησιν ταύτην.

— Εἴθε νὰ ἦσθε καλὸς προφήτης, πάτερ μου, ἀλλ' ἐὰν τὸ πεπερωμένον ἀποφασίῃ ἄλλως θὰ ἀποθάνω ἐνόθως ἐν μέσῳ καλῶν καὶ πολλῶν ἀδελφῶν. Τὸ ἄνθος τῆς Γαλλικῆς νεολαίας ἔλαβε ἤδη τὰ ὄπλα.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστικτορίου ἠνεώγη ἀποτόμως καὶ ἡ κυρία Δελκούρ παράφορος μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ, τοὺς ὀφθαλμούς ἀγρίους ὠρμησε πρὸς τοὺς συνδιαλεγόμενους· ὡς μήτηρ ἐπέτρεψεν εἰς ἑαυτὴν νὰ ἀχροαθῇ τῆς μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ συνδιαλέξεως καὶ εἶχεν ἀκούσει τὰ πάντα.

Ἐπίεξε μὲ τὰς χεῖρας τὴν καρδίαν τῆς διὰ νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς τῆς καὶ προσεπάθησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἀπέβη ἀδύνατον νὰ ἀρθρώσῃ κἄν μίαν λέξιν· ὁ κύριος Δελκούρ ἀνήσυχος ἐτήρει σιωπὴν ἔχων αὐστηρὰν τὴν φύσιονομίαν.

Ἐν ἑαυτῷ ἡ καρδία του ἠδύνατο νὰ ραγίζηται, ἡ ψυχὴ του νὰ ὑποφέρῃ καὶ ὁμῶς οὐδὲν σημεῖον ἐξωτερικῶς, ἐξεδόλου τὴν θλίψιν του. Τέλος μετὰ πολλὰς προσπαθείας ἡ δυστυχῆς μήτηρ ἔχουσα τὰς χεῖρας συνηνωμένας εἶπε μὲ ἰκευτικὸν ὄφρος:

— Μαυρίκιε, ὦ ὅχι! δὲν θέλω νὰ λάθωσι τὸ τέκνον μου· ἐὰν μὰς ἐγκαταλείψῃ θὰ ἀποθάνω, τὸ αἰσθάνομαι. Πρὸ εἰκοσι καὶ πλέον ἐτῶν ἡ Ἀγγλία ἐγένετο πατρίς του, δὲν εἶνε λοιπὸν ἐξ ὀλοκλήρου Γάλλος, δὲν ἐλλείπει δὲ ἄνδρες ἀπὸ τὴν

Γαλλίαν, καὶ ἄνευ αὐτοῦ δύναται ἐκείνη νὰ ἐξαχθῇ τῆς ἀμηχανοῦ θέσεώς τῆς. Πῶς δὲν ἀποκρίνεσαι; προσέθηκε βλέπουσα τὸν σύζυγόν τῆς ἀπαθῆ, θέλεις νὰ ἀποστειλῆς τὸ τέκνον μαζ πρὸ τῶν φοβερῶν ἐκείνων μυδροβόλων, τὸ νομιζέεις λοιπὸν ἄτρωτον; ὅχι δὲν θέλω νὰ μοὶ τὸ ἀποσπάσωσι. Ἐπεσε δὲ εἰς τὰ γόνατα καὶ διὰ τῶν χειρῶν τῆς ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τῆς πεπληρωμένον δακρύων.

— Θάρρος, μήτερ μου, εἶπεν ὁ Γεώργιος προσπαθῶν νὰ τὴν ἀνεγείρῃ, σκέφθητι περὶ τῆς τιμῆς μου, ἦν ἐκθέτω μένων ἐν ταῦθα, σκέφθητι περὶ τῆς δυστυχούς καὶ προσφιλοῦς πατρίδος μας.

— Ὅχι, δὲν σκέπτομαι ἢ περὶ σοῦ μόνου καὶ δὲν θέλω νὰ μὰς ἀποχωρήσῃ.

— Ἐρρίκη, εἶπεν ὁ κύριος Δελκούρ, ἀτράχως ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἄφες τοὺς ἀσυγγνώστους αὐτοὺς παιδαριώδεις λόγους· διατί προσπαθεῖς νὰ κρατήσῃς ἐκείνον, τοῦ ὁποῖου ἐγὼ ἐπισπεύδω τὴν ἀναχώρησιν; Ἡ Γαλλία τὸν ζητεῖ, ἡ Γαλλία ἔχει ἀνάγκην ὅλων τῶν τέκνων τῆς, αὐτὸς δὲ ὀφείλει νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησίν τῆς.

Ἡ κυρία Δελκούρ ἐφάνη πεισθεῖσα εἰς τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἠγέρθη στρέφουσα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἐπελθούσης τῆς ἀντιδράσεως ἐξέβαλε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ κατέπεσεν ἀναίσθητος. Ὁ κύριος Δελκούρ ἔσπευσε νὰ τὴν ἀνεγείρῃ. Δυστυχῆς μήτηρ! ἀλλὰ δὲν ἦτο ἡ μόνη ἡς ἡ καρδία ὑφίστατο βασιανιστήρια, καὶ ἠτίς ἐβλεπε τὸ μέλλον μὲ τὰ μάλλον ἀπαίσιμα χρώματα. Ταῦτα δὲ πάντα, διότι δύο ἄνθρωποι ὁ Βισμαρκ καὶ Βενεδέττης δὲν εἶχον κατορθώσει νὰ συνεννοηθῶσι.

B'

Ἡ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ

Ὁ Χάνε Νάττελ ἦτο Βαυαρὸς.

Εἰς παρακειμένην τινα ὁδόν, ἐν ἣ κατόκει ἡ εἰκογένεια τοῦ Δελκούρ, διετῆρει εἰδὸς τι ζυθοπωλείου καὶ ξενοδοχείου ἐν ταύτῳ, εἰς ὃ ὁ Γεώργιος ἐφοῖτα σχεδὸν τακτικῶς καθ' ἐκάστην, καθ' ὅσον εὕρισκεν ἐκεῖ τοὺς φίλους του, νέους συνομιληκὰς μετ' ὧν συνέπαιζε ζάτρικιν ἢ δόμινον. τὰ δύο ταῦτα προσφιλεῖ αὐτῷ παιγνίδια· ἄλλως δὲ ἦτο γνωστὸν, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ καταστηματι ποτὰ τοῦ Νάττελ ἦσαν ἐκλεκτὰ καὶ ἰδίως ὁ ζυθὸς του ἐξαιρετός. Ἄλλ' αἱ κακαὶ γλώσσαι δισχυρίζοντο πρὸς τούτους, ὅτι τὸ μάλλον προσελκύν τοὺς νέους εἰς τὸ καταστημὰ του, ἦτο ἡ παρουσία τῆς θυγατρὸς του Βιλελμίνης, ἡς ἡ ὀρόσος καὶ ἡ ὠραιότης, καίτοι μὴ ἐξαιρετοὶ δὲν ἠδύνατο ὁμῶς νὰ διέλθωσιν ἀπαρατήρητοι.

Καὶ τῷ ὄντι, ἡ Βιλελμίνη ξυνοθή καὶ εὐπάρυφος, διεκρίνετο ἰδίως διὰ τοὺς μεγάλους καὶ ἐκφραστικὸς κυκνοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς, τοὺς ἀποπνέοντας ἄκραν ἠδυσπῆλαιαν, πρὸς δὲ, καὶ διὰ τὸ εὐχαρι αὐτῆς μεῖδιμα, ὅπερ τῇ ὑπεδούλου τὰς καρδίας ἀπάντων. Τὴν νεάνίδα λοιπὸν ταύτην ἠγάπησε περιπαθῶς ὁ Γεώργιος, καὶ εἰς ταύτην ἐμπνεύσας τοὺς πόθους του, κατόρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ μνηστευθῇ. Ἄλλ' ἡ ἐνωσίς αὐτῶν πρὸς ἡν καὶ οἱ γονεῖς ἀμφοτέρων ἠτένιζον μετὰ μεγάλης εὐχρηστέσεως, ἐδέησε νὰ ἀναβληθῇ, συνεπέα τῆς διακηρύξεως τοῦ πολέμου μεταξὺ Γαλλίας καὶ Πρωσσίας, τοῦ ἀπροόπτου τούτου γεγονότος, ὅπερ ἐπελθόν, ἐπέφερε ψυχρότητα τινα εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο εἰκογενειῶν.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Τότε ὁ Φλαβιανός, χωρῶν ἐπὶ τὰ οὐσιαστικώτερα, τῷ ἐξήγησε τὴν θέσιν, ἔνθα ἐφρόνει ὅτι ἦν ὁ θησαυρός. συνάμα ὁμως τῷ ὠμίλησε καὶ περὶ τῶν κινδύνων, οὓς ἠδύνατο νὰ συνεπαγάγη ἢ ἀνακάλυψις του, ἐμειδῆ δ' ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται ὁ θεῖος Φιλῆμων δὲν ἦτο γενναῖος, ἀμα ἤκουσε τὴν λέξιν «κίνδυνον», προσήλωσε τὸ οὖς.

— Πῶς, πῶς, εἶπε, περὶ ποίου κινδύνου ὁμιλεῖτε, φίλε μου; Εἰς τί... ὁ θησαυρὸς αὐτός...

— Ὑπάρχει κίνδυνος, διότι καὶ ἄλλοι τὸν ὑποπτεύουν, καὶ ἄλλοι τὸν ἐποφθαλιμῶσι, καὶ ἀπεπειράθησαν νὰ τὸν λάβουν μάλιστα εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῶν.

— Ἔτσι λοιπὸν! τόσον κοντὰ μας καὶ νὰ μὴ μᾶς περῶν τίποτε ἀπὸ τὸν νοῦν! ὦ! ὅλα λοιπὸν εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μυθιστόρημα! ὦ! καὶ ἡμεῖς ἔχομεν πλησίον μας φίλους συμμερισθέντας τοὺς κινδύνους αὐτούς! Καὶ ὅταν ἀναλογισθῶ τὴν ἐξαιρετὸν ἐκείνην βαρωνίδα... τὴν ἐξάξιον ἐκείνην γυναῖκα, τὴν φρόνιμον καὶ εἰς ὅλα τελείαν καὶ ὑπέροχον!... Ἡ καυμένη, λατρεῖε τὴν Βέρθαν... Ἄς πύσωμεν τὴν ὁμιλίαν, ἀγαπητέ μου Μωροῦ, καὶ ἄς μὴ εἴπωμεν οὔτε λέξιν, διότι ἡ κυρία δὲ Γούγκρα οὐδὲ τὸ ποδάρι της πλέον θὰ πατήσῃ εἰς Λάνδ-Κούρτ... πράγμα τὸ ὅποιον θὰ ἐπροξέ-νει μεγάλην λύπην εἰς ὅλους μας!

Ἄδύνατον ἀπέβαινε τῷ Μωροῦ νὰ ζητήσῃ ν' ἀντιπαλαίσῃ νῦν κατὰ τῆς παρώσεως ταύτης τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ τὸ ἀνομολογήσῃ παραχρῆμα.

— ὦ! τὸν δυστυχῆ! ἐψιθύρισε, θὰ λυπηθῆ πολὺ, ὅταν μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀγαπητέ μου κύριε Σιωδνάι, εἶπε τότε, ἦλθα εἰς τὴν οἰκίαν σας διὰ νὰ συνδύσωμεν κάτι τι ὀριστικόν, καὶ ἔχω πεποιθῆσθαι ὅτι ἡ στιγμή εἶνε κατάλληλος. Πιστεύω ὅτι ὑπάρχει πράγματι θησαυρός... πιστεύω ὅτι ὁ πλοίαρχος Πομπόννης ἀπέθεματικόν, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν ποῦ. Τὸ χρυσοῦν φύλλον ἀνεκάλυψε μὲν ὁ Λαφρεσάνζ, πρῶτος ὁμως αὐτὸς ἀνομολογεῖ ὅτι τίποτε δὲν κέκτηται δικαίωμα εἰς ἐκεῖ νο τὸ ὅποιον θεωρεῖ κληρονομίαν τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ...

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ κύριος Σιωδνάι, ἐξακολουθήσατε, ἐννοῶ. Ἐὰν ἔλθῃ ἡ Βέρθαν εἰς τὸν ἐαυτὸν της καὶ λησμονήσῃ τὰς γελοίας ζηλοτυπίας, ὑπάρχει ἴσως τρόπος νὰ συνεννοηθῶμεν καὶ νὰ ἀνταμειθῆ ὡς πρέπει τοιαύτη ἀφιλοκέρδειν.

Ὁ Μωροῦ δὲν ἐνόει ποσῶς νὰ συζητήσῃ περὶ τῶν τοιούτων, ἐπιφυλάσσων κατόπιν τὴν συζήτησιν ταύτην.

— Ἐὰν δὲν διεξάγωμεν κρυφίως τὴν ὑπόθεσιν, ἐπανάλαβε, τότε θὰ ἐπέμβῃ ἡ ἐξουσία καὶ κατὰ τὸν νόμον δικαιοῦται νὰ λάβῃ μέρος τοῦ θησαυροῦ. Καὶ δὲν σας προτείνω νὰ τὴν στερήσωμεν ὅ,τι τῆς ἀνήκει, ἐπιθυμῶ ὁμως νὰ ἦνέ μακρὰν ἕως

ὅτου λάβῃ τὸ ἀνάλογον μέρος διὰ νὰ μὴ πέσωμεν εἰς τὰ νύχια τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων.

— Ἐξίριετα... Καὶ ποῖον εἶνε τὸ σχέδιόν σας;

— Ἐπιθυμῶ νὰ σας ἴδω ν' ἀναχωρήσετε τὸ γρηγορότερον εἰς Λάνδ-Κούρτ μετὰ τῆς κυρίας Σιωδνάι καὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ, ἐννοεῖται.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Βέρθαν τὸ πρᾶγμα εἶνε πιθανώτατον, διότι αὐτὴ ἀγαπᾷ τὴν ἐξοχὴν, διότι ἐδῶ στενοχωρεῖται καὶ χθὲς ἀκόμη τὸ ἔλεγεν· ἀλλ' ἡ Ἐλβίρα ἔχει μεγάλην ἰσχυρογνωμοσύνην, γνωρίζετε δὲ ὅτι ἡ σύζυγός μου ἀγαπᾷ πολὺ ὀλίγον τὰς διασκεδάσεις, καὶ ἐπειδὴ τώρα ὑπάρχουν περισσό-τεροι εἰς Παρισίους...

— Καὶ ἐὰν ἡ δεσποινὶς Βέρθαν παρακλέσῃ τὴν θεῖαν της;

— ὦ! δὲν θὰ ἤμπορέσῃ νὰ ἀντισταθῆ πολὺ... Ἐπὶ τέλους ἡ Βέρθαν θὰ νικήσῃ... Ναι, ἀλλ' ὕστερα;

— Ὅταν φθάσετε εἰς Λάνδ-Κούρτ θὰ προσκαλέσετε τὸν Λαφρεσάνζ καὶ ἐμὲ νὰ ἔλθωμεν νὰ καθήσωμεν ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας... ὦ! τὰ κατόπιν θὰ ἦνε εὐκόλα.

— Πολὺ καλὰ!... μόνος ὁ ἐρχομὸς ὁ ἰδιόκός σας καὶ τοῦ Λαφρεσάνζ εἶνε ἱκανὸς νὰ πείσῃ τὴν Ἐλβίραν... Ἀλλὰ δὲν μοῦ εὐρίσκετε καὶ καμμίαν πρόφασιν, διότι δὲν ἀφίουν δύο νέοι τοιοῦτοτρόπως τοὺς Παρισίους διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Βρετάνην.

— Ἀληθῶς, διότι οὔτε ἡ ἐποχὴ τῶν λουτρῶν δὲν εἶνε. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ ὑπάρχει ἡ πρόφασις τοῦ κληγίου... καὶ ἐγὼ πάλιν ἔχω τὸ μέγα μου σύγγραμμα... τὴν σειρὰν τῶν ἐπιστολῶν μου περὶ Βρετάνης, αἱ ὅποιαι θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸν «Ταχυδρόμον» καὶ τὰς ὅποιαις ἔπρεπε νὰ τὰς ἔχω ἀρχίσει. Αὐτοὶ οἱ λόγοι, αὐταὶ αἱ προφάσεις εἶνε ἐπαρκεῖς.

Καὶ ὁ κύριος Σιωδνάι κατένευσε, καθόσον τὰ πράγματα ἔβαινον κατ' εὐχὴν, ὅτ' αἴφνης κρούσας τὸν πόδα:

— Καὶ ἡ βαρωνίς!... αὐτὴ ἡ καυμένη ἡ βαρωνίς, τί θὰ εἶπῃ ἄρα γε ὅταν μάθῃ ὅτι αἴφνης ἐφύγαμεν διὰ Βρετάνην;

Ὁ Μωροῦ ἠπόρει.

— Ἀλλὰ ἠμπορεῖτε ἀπεκριθῆ ἐπὶ τέλους, ν' ἀποχωρισθῆτε τῆς βαρωνίδος ὀλίγας ἡμέρας.

— Βέβαια, βέβαια, ἀλλὰ αὐτὸ θὰ λυπηθῆ πολὺ τὴν Ἐλβίραν, διότι τὴν ἀγαπᾷ ὡς ἀδελφὴν.

— Θὰ δοῦμε πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ ἀγάπη αὐτῆ, εἶπεν ὁ Φλαβιανός σφίγγων τοὺς ὀδόντας.

Ἐπὶ τέλους μετὰ πολλὰς ἀνησυχίας ὁ θεῖος Φιλῆμων ἠναγκάσθη νὰ στέρξῃ ἵνα θυσιάσῃ ἐπὶ μακρὸν τὴν συνοδίαν τῆς βαρωνίδος.

— Δὲν θέλω νὰ ἀποκρύψω τίποτε, εἶπεν ἐν συμπεράσματι ὁ Μωροῦ, ὅτι σεβὰρὰ ἄτοπα θὰ προέκυπτον ἐκ τῆς παρουσίας

τῆς κυρίας δὲ Γούγκα. Naί μὲν εἶνε φρονιμωτάτη καὶ ἐξυπνοτάτη, ἀλλὰ καὶ περιεργωτάτη· θὰ ἐνόησεν ὅτι κἄτι τῆς ἀποκρύπτου καὶ θὰ ζητήσῃ νὰ τὸ μάθῃ.

Ὁ θεὸς Φιλῆμων προέτεινε τὰ χεῖλη.

— Ἄχ! ... εἶπε συνιστῶν ἐν πᾶσιν ἐχεμυθίαν.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ μάλισ κατέστειλε τὸν γέλωτα· ὁ θεὸς Φιλῆμων δὲν ἐνόησε διόλου τὴν ὑπερβολὴν...

Λοιπὸν ἦσαν συνέννοημένοι.

Καὶ πρόβαλε μὲν ἐνστάσεις τινὰς ἢ θεία Ἐλβίρα, ἀλλ' ἢ Βέρθα ἐφάνη τόσον πρόθυμος καὶ τόσον παρέπεισε τὴν θεϊὰν τῆς, ὥστε ἀπεφάσισεν αὐτὴ νὰ στέρξῃ νὰ ἐγκαταλίπῃ τοὺς Παρισίους κατὰ τὸ ἔαρ.

Τίς δ' ἐχάρη ἐκ τῆς ἀναχωρήσεως ταύτης; Ὁ Λαφρεσάνζ, ὅστις μετὰ τινὰς ἔτι ἡμέρας θὰ εὑρίσκητο ἐν Λάνδ Κούρτ ἐναντι ἐκείνης ἦν ἐλάτρευε καὶ ἤς ἐπεθύμει ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ τύχῃ τῆς συγχωρήσεως.

Ὡς πρὸς τὴν Βέρθα δὲ Κερμόρ αὐτὴ ἀπέφευγε τοὺς Παρισίους, διότι ἠνώχλει αὐτὴν ἢ πόλις ἐβλεπε πολλάκις τῆς ἐβδομάδος τὸν Λαφρεσάνζ, ἢ δὲ θεὰ τοῦ νέου τούτου τὴν ἔκαμνε νὰ ὑποφέρει σκληρῶς.

Τὸν ἡγάπα λοιπὸν ἀκόμη;

Τοῦτο οὐδ' αὐτὴ ἐτόλμα νὰ ἐξετάσῃ κατ' ἴδιον, κατεμύμετο ὅμως ἐαυτῆς ὅτι δὲν κατώρθου ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς καρδίας αὐτῆς τὴν εἰκόνα τοῦ ἀπίστου.

Ὁ θεὸς Φιλῆμων ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐφάνη ἐξαίρετος· λίαν ἀκριβῆς ὢν, ἀξιοπρεπῆς καὶ ἐχέμυθος, ἐφαίνετο συναίσθανόμενος πᾶσαν τὴν ἀξίαν τοῦ μεγάλου μυστικοῦ, ὅπερ μετ' αὐτοῦ μόνον ἀπέθνησκεν.

Εὐνόητον ἀποβάνει ὅτι ἡ βρωνίς παρεπονθήτη πικρῶς ὅτε ἔμαθε τὴν ἐσπευσμένην ἀναχώρησιν τῆς οἰκογενείας Σιδωνάι.

— Εἰς αὐτὴν τὴν ἀναχώρησιν μέσα πρέπει νὰ εἶνε ὁ Μωροῦ, ἐσκέφθη.

Καὶ ἀμέσως εἰδοποίησε τὸν Θεόδωρον Μενδῶ.

— Πρέπει νὰ ὑπάγετε εἰς Λάνδ Κούρτ, τῇ εἶπεν αὐτός, διότι πρέπει νὰ εἴσθε ἐκεῖ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ βρωνίς, θὰ ὑπάγω νὰ τοὺς εὖρω αἶφνης, ἂν καὶ ἀποστρέφομαι αὐτὸν τὸν τόπον θὰ πάρω μαζῆ μου καὶ τὴν Γερτρούδη.

Ἡ Γερτρούδη ἔρπυσεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γότλιβ· Θεοῦνερ ἐπανῆλθεν ὡς πρὶν παρὰ τῇ κυρίᾳ δὲ Γούγκα· ἡ Γερμανίς οὔτε ὠμίλει πλέον, οὔτε ἐγάλα, ἐξετέλει δ' αὐτομάτως τὴν ὑπηρεσίαν τῆς, ἀλλὰ κατενόησαν ὅτι ἦτο ἀδύνατον τοῦ λοιποῦ νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτῆς τὰς ὑπηρεσίας, ἅς ἀπέδιδεν ἄλλοτε.

— Ἄχ! Θεόδωρε, πόσον ἄσχημα ἐκάματε νὰ φονεθῆ ὁ Γότλιβ, αὐτὸ τὸ κορίτσι μού προξενεὶ φόβον με τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ὁποίους τοῖς προσηλώνει καὶ ὅμως μόνον εἰς αὐτὸ ἔχω ἐμπιστοσύνην.

— Ἐάν κομίσετε ἀναγκασίον νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, εἶπεν ἀποχαιρετίζων τὴν συνέννοχον αὐτοῦ ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἐωθινῶν Ταχυδρόμου», τηλεγραφήσατε ἐάν πρέπει νὰ πάρω καὶ ἄλλους μαζῆ μου.

— Πολὺ καλὰ!

Μάλισ εἰ πυργοδοσπόται τῆς Λάνδ-Κούρτ ἐγκατέστησαν ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἐν τῷ πύργῳ, ἔλαβον οἰκιστικὴν τοῦ Μω-

ροῦ ἐπιστολήν, αἰτουμένου φιλοξενίαν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ φίλου του Λαφρεσάνζ.

Ἡ δεσποινὴς δὲ Κερμόρ συνωφρυνώθη παραχρῆμα, ἐκλαβοῦσα τὸ πρᾶγμα ἐναντίον αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Μωροῦ καὶ τοῦ φίλου του γινόμενον, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῆ, ἠνγκάσθη νὰ ἐγκαρτερήσῃ, ἀλλ' ἔχασεν ἀμέσως τὴν εὐχαρίστησιν, ὅτι θὰ ἦτο μόνη ἐν Λάνδ Κούρτ καὶ ἀντ' αὐτῆς μεγάλην ἠσθάνθη σνενοχωρίαν· ἔπαυσε δ' ἡ εὐχαρίστησίς τῆς ἀκριβῶς ἅμα τῇ εἰς Λάνδ Κούρτ ἀφίξει τοῦ Μωροῦ, ὃν ἐδεξιώθησαν μολαταῦτα αὐθημερόν, ψυχρῶς ὅμως καὶ κατ' ἐθιμοτυπίαν, πλέον ἢ ὅσον μάλιστα ἐπεδέχετο ἡ συμπαθητικὴ οἰκειότης, πρὸς ἣν συνείθισεν αὐτόν, καὶ ἐξεπλάγη σφόδρα ὅτε εἶδεν αὐτὸν προσκλινόμενον καὶ παρακαλέσαντα αὐτὴν νὰ τῇ ὁμιλήσῃ ἐπὶ μικρὸν.

Ἡ δεσποινὴς Βέρθα ἔδειξεν αὐτῷ διὰ τῆς χειρὸς τὴν πρὸ αὐτῶν εὐήλιον καὶ διὰ τῶν πρώτων λειριῶν κεκοσμημένην μεγάλην δένδροστοιχίαν, οἷονεὶ θέλουσα νὰ τῷ εἴπῃ:

— Ἐκεῖ δύναμαι νὰ σὰς ἀκρασθῶ ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ.

— Δεσποινίς, ἤρξατο εἰπὼν ἐνῶ ἡρέμα παρ' αὐτὴν ἐβάδιζεν, εἶσθε πεπεισμένη ὅτι ἐζήτησα φιλοξενίαν εἰς Λάνδ Κούρτ ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Λαφρεσάνζ διὰ νὰ συνηγορήσω πρὸς ὑμᾶς ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς μου, καὶ δὲν συμβαίνει τίποτε ἀπ' αὐτᾶ· δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσω καθόλου διὰ τὸν φίλον μου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε σοβαρώτατα λάθη, ὅχι... Δι' ἐμὲ καὶ μόνον θὰ σὰς ὁμιλήσω· ἡ ζωὴ μου ὅλη θ' ἀποφασισθῆ ἐδῶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ ἠτέγισε τὸν Φλαβιανὸν μὲ ἑταστικὸν βλέμμα, σφόδρα δ' ἐταράχθη ἐξ αὐτοῦ ὁ νέος. Βεβαιῶς μὲν εἶπε τῇ νεάνιδι μέρος τῆς ἀληθείας, δὲν τῇ εἶπεν ὅμως πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

— Δεσποινίς Βέρθα, ὑπέλαβεν ἀποκρινόμενος εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο δι' ἐρωτήσεως, ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

— Μεγάλην, ἀπεκρίθη μετ' ἐιλικρινῶς ὁρμῆς, μήπως εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς τὸ εἶπω, κύριε Φλαβιανέ, ὅτι σὰς ἀγαπῶ ἐιλικρινῶς, ὅτι σὰς ἀγαπῶ ὡς ἀδελφόν, ἐπανελάθε μετὰ τινος στενοχωρίας καὶ ἐρυθρίασασα μικρὸν ἐπὶ τῇ ἐιλικρινείᾳ αὐτῆς.

Ὁ Φλαβιανὸς ἔλαβε τὰς χεῖρας αὐτῆς.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε, πρέπει νὰ μοῦ χερίσετε ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας· εἶμαι προσηλωμένος εἰς ἔργον ἐπανρθώσεως καὶ δικαιοσύνης, τὸ ἔργον αὐτὸ ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον του καὶ ἐγγίζει εἰς τὸ τέρας του καὶ ἔχω ἀνάγκη νὰ μὴ πάρακωλύσετε τὴν ἐργασίαν μου μὲ ἐπερωτήσεις ἢ μὲ ἄλλων τρόπων.

Ἡ Βέρθα δὲν εἰδίστασε ποσῶς ἐννοούσα ὅτι ὁ Φλαβιανὸς θὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

— Σὰς πιστεύω, εἶπεν, ἔχω πίστιν πρὸς σὰς, ἐνεργήσατε ὅπως θέλετε καὶ βρασιθεῖτε εἰς ἐμέ.

— Ἐπειτα σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ δεχθῆτε ψυχρῶς τὸν ἀτυχῆ φίλον μου Λέοντα...

Ἡ δεσποινὴς δὲ Κερμόρ συνωφρυνώθη.

— Ἄ! εἶπεν ἡμισθῶνας ἡ κόρη, ἴδου ὅτι στρέφεται ἡ ὁμιλία παλιν ἐκεῖ.

— Σὰς παρακαλῶ, δεσποινίς, διότι ἔχω ἀνάγκη καὶ τῆς συνδρομῆς του, τοῦ πνεύματός του, τῆς ἐνεργητικότητός του, καὶ ἐάν ὑμεῖς...

Ἡ Βέρθα ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ἀρκοῦν αὐτά, κύριε Μωροῦ, τῷ εἶπε, δὲν ἐμπορῶ νὰ γείνω ἄλλη ἀφ' ὅ, τι εἶμαι καὶ μὴ ἀπαιτῆτε τίποτε περὶ πλέον.

Ταπεινότερον δὲ προσέθηκε :

— Σεῖς δὲν δύνασθε νὰ γνωρίζετε τί ὑπέφερα...

Ὁ Μωροῦ ἐπέμεινε καὶ πάλιν ἐπιθυμῶν νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του.

— Συγχαρῆσατέ με ὅτι ἐπανερχομαι εἰς τὸ δυσάρεστον αὐτὸ ἀντικείμενον, ἀλλὰ θὰ διεκυβέυετο ὅλη ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου μου, ἐάν ὡς ἐκ τῆς ψυχρότητός σας ἢ καὶ ἐκ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς δυσαρσεσκείας τὴν ὁποίαν τοῦ προξενεῖ ἡ παρουσία σας ἀναγκάσετε τὸν φίλον μου ν' ἀπέλθῃ.

Τὸ πρόσωπον τῆς Βέρθας ἔλαβεν ὑπερσπικτὴν ἔκφρασιν.

— Κύριε Μωροῦ, εἶπε σοβαρῶς, ὁ κύριος Λαφρεσάνζ εἶνε ξένος καὶ μένετε ἤσυχος δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

Ἵσπερ ὁ Φλαβιανὸς ἠσύχασε κατὰ τοῦτο καὶ ἦν ἐλεύθερος νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὰς μικράς του, ὡς ἔλεγεν, ὑποθέσεις. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ,

— Σὺ, τῷ εἶπε, πάρε τὸ τουφέκι καὶ πήγαινε νὰ κυνηγήσῃς γλάρους καὶ πτηνὰ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ· μὴ τρέχῃς ὅμως πολὺ κατόπιν τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ, διότι αὐτὸ δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ.

— Ἐκείνη μὲ ὑπέδεχθη κακίστα ! Μὲ ἀποστρέφεται ! Τὶ ἰδέα ἦτο αὐτὴ νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ !

— Κάμε αὐτὸ τὸ ὅποιον σοῦ λέγω καὶ δὲν θὰ μετανόησῃς, διότι ἐάν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐργάζομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου δὲν λησμονῶ ὅμως καὶ σέ, καὶ διὰ τῶν προσπαθειῶν μου ἡ χαριτόβρυτος αὐτὴ κόρη τὴν ὁποίαν ὕβρισες θὰ σὲ συγχαρῆσῃ ἐπὶ τέλους ἐάν δὲν σὲ λησμονήσῃ περισσότερο ἀπ' αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖς ν' ἀπαιτήσῃς· λοιπὸν πάρε τὸ ὄπλον σου καὶ κυνηγήσῃς ἢ προσποιήσου ὅτι κυνηγᾷς, ἀδιάφορον, ἀρκεῖ νὰ μὴ μείνης ἐδῶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, διότι πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ κάμῃς καμμίαν μωρίαν.

Ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐρωτήσῃ,

— Τί ; θ' ἀπουσιάσῃς ; φεύγεις ;

— Στάσου, εἶπεν ὁ Μωροῦ, μὴ μ' ἐρωτᾷς, διότι δὲν θὰ σοῦ ἀποκριθῶ.

— Τί ἐπιτετηθευμένη μικρομυστικότης εἶνε αὐτὴ !

— Προσπαθῶ νὰ ἐξυπηρετήσω ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον τὰ συμφέροντά σου καὶ τὰ ἰδικά μου. Παιζόμεν διπλοῦν παιγνίδιον καὶ ἐνδέχεται τὸ τέλος νὰ μὴ εἶνε εὐκολόν ἄφες με νὰ διευθύνω τὴν λέμβον καὶ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν γέρω Μωροῦ σου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ ν' ἀναπλάσῃ τὴν εὐδαιμονίαν σου, τὴν ὁποίαν κατέστρεψες μόνος σου. Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς τὸ κυνήγι σου καὶ νὰ ἔλθῃς μόνον τὴν ὥραν τοῦ δείπνου. Μάλιστα, δὲν πρέπει νὰ σὲ λυπηθῇ κανεὶς, διότι θὰ βλέπῃς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ ὅλο τὸ ἑσπέρας.

Καὶ πύων τὸν λόγον διὰ καγχασμοῦ προσέθηκε :

— Καὶ ἡ θεῖα Ἐλβίρα θὰ σοῦ κάμῃ ἐρωτοτροπίας.

Καὶ ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν ἐκ Λάνδ-Κούρτ εἰς Σαὶν Μαλώ.

Ὅτε δ' ἐπανῆλθε τὸ ἑσπέρας, ἡ φυσιογνωμία του ἔμαρτύρει ὅτι ἦτο περιχαρής.

Ἡ Βέρθα ἠρώτησεν αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ δι' ἀφῶνος γλώσσης, ἐκείνος δὲ διὰ ταπεινώσεως τῶν βλεφάρων τῇ εἶπε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην καὶ ὅτι τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν.

Τὴν ἐπισῶσαν μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Φλαβιανὸς ἀπῆλθε καὶ πάλιν χάριν ἐκδρομῆς, νῦν ὅμως μετὰ τοῦ φίλου του Λαφρεσάνζ.

— Ποῦ μὲ πηγαινεις ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Λέων ὅτε οἱ δύο νέοι ἐξῆλθον τὴν αὐλειὸν θύραν τοῦ πύργου τῆς Λάνδ-Κούρτ.

— Ἀφοῦ ἐπὶ τέλους ἔχῃς τόσῃν περιέργειαν, ἀκολούθει. Καὶ ὅμως τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ σοῦ εἶπω ποῦ πηγαινόμεν. Πηγαινόμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν πύργον Solidor ἢ Quiquengrogne, ἂν θέλῃς καλλίτερον μὲ ἄλλας λέξεις νομίζω, ὅτι θὰ κατορθώσωμεν ν' ἀνακαλύψωμεν σήμερον τὴν ἀκριβῆ θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται, ἐάν ὑπάρχουν ἀκόμη, οἱ θησαυροὶ τοῦ Πομπόννη. Ὅλα αὐτὰ συνδέονται, ἀγαπητὲ Λέων, καὶ ὅλα αὐτὰ δύνασαι νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ καταλήξουν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἔλαβε τὰ μέτρα του, διότι δὲν εἰσῆρχετό τις εἰς τὸ φρουρίον τοῦ Σαὶν-Μαλώ, οὐ μέρος ἀποτελεῖ ὁ πύργος Solidor, ὡς εἰς μύλον· ὥστε ἔφερον ἄδειαν τοῦ φρουράρχου, δοθεῖσαν αὐτῷ προθύμως ὡς δημοσιογράφου.

Παρευθὺς ἐφαρυσιάσθη πρὸς αὐτὸν φρουρός τις ὡς ξεναγός, ἐδῆσε δὲ ἐκὼν ἄκων νὰ στέρξῃ τὴν ὄχληράν συνοδίαν του.

— Ὁ πύργος, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρισκόμεθα, ἔλεγεν οὗτος μονοτόνος, ἐπαναλαμβάνων μυριστὴν ἴσως ταύτην φορὰν τοὺς λόγους του, εἶνε ὁ πύργος Quiquengrogne, ὁ δὲ ἄλλος ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ φρουρίου, ὁ πύργος Général, ἐκτίσθησαν κατὰ τὸ 1498 ὑπὸ τῆς βασιλείας Ἀννης, με' ὅλην τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἐπισκόπου καὶ τὴν ἀντίστασιν αὐτὴν ὑπαινίσσονται αἱ κεχαραγμέναι λέξεις, τὰς ὁποίας ἠμπορεῖτε ν' ἀναγνώσετε ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ εὐρισκόμενου εἰς τὴν θύραν τοῦ ἁγίου Θωμᾶ πρὸς τὴν θάλασσαν Qui quen grogne, ainsi sera. c' est mon bon plaisir.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἤκουεν ἐν ὑπομονῇ τὰς ὅλως περιττὰς ταύτας ἐξηγήσεις, διότι ἀπὸ πολλοῦ ἐγνώριζε τὰς ἱστορικὰς ἐκείνας λεπτομερείας, ἀμφότεροι δὲ οἱ νέοι, προπορευομένου τοῦ φύλακος, ἀνέβησαν τὴν ἐλικοειδῆ λιθίνην κλίμακα, τὴν ἄγρυσαν εἰς τὸν ὄροφον ὅπου αἱ ἐπέλξις.

Ἐκεῖθεν τὸ βλέμμα περιελάμβανεν ἀχανῆ ὄριζοντα· ἡ ἀπέραντος θάλασσα ἐξετεινετο μεγάλως περιβαλλομένη ὑπὸ νησιῶν καὶ βράχων, οἵτινες ἐφαίνοντο ὑπερασπίζοντες τὴν εἴσοδον τοῦ Πύργου, καὶ στρεφόμενός τις ἐβλεπε τὰ ἐλικοειδῆ ρεῖθρα τοῦ ποταμοῦ καταρρέοντα ἀνὰ μέσον ποαζουσῶν κλιτύων.

Ὁ Μωροῦ πλησιάσας πρὸς τὸ λιθινὸν περίφραγμα παρετήρει προσεκτικῶς διὰ νευτικῶν διόπτρων τὴν ἐξοχὴν.

— Ἰδοὺ ἡ Λάνδ-Κούρτ, εἶπε, τὸ Βριαντέ, καὶ ἀπωτέρω εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους τῆς Λάνδ-Κούρτ ἡ Ville es-coq μικρὸν χωρίον μὲ ὀλίγας οἰκίας.

Εἶτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν φρουρόν :

— Πῶς ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ πύργου Quiquengrogne, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρισκόμεθα ;

— L'angle galère, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ φύλαξ.

— Καλᾶ.

Καὶ ὁ Μωροῦ προσέθηκε σφίγγων τοὺς ὀδόντας :

— Καλὰ εἶμεθα.

Ἀπῆρχοντο δ' ἤδη τοῦ πύργου Solidor, ὅτε ὁ φύλαξ ἐπληκτὸς λέγει αὐτοῖς :

— Δὲν ἐπιθυμεῖτε, κύριοι, νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰ ἐπίλοιπα μέρη τοῦ φρουρίου ;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, φίλε μου, μόνον τὸν πύργον Solidor ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν.

Ὅτε οἱ δύο φίλοι εὐρέθησαν ἔξω τοῦ πύργου, ὁ Μωροῦ ἔστη.

— Λοιπὸν, εἶπε τῷ Λέοντι, εἶσαι πεπεισμένος! Ἐννοεῖς ὅτι τὰ πράγματα πηγάζουν καλὰ; ἐνθυμεῖσαι τὸ κείμενον τοῦ χρυσοῦ φυλλοῦ; Alléco, ἀρχίζω ἀπ' αὐτοῦ ἐξ ἐπίτηδες alléco σημαίνει Σαῖν Μαλώ, τὸ δὲ Angle-galère τὸ εἶπομεν ὅτι σημαίνει Quiquengrogne. ὦ! μείνε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ κάμω κανὲν λάθος. Ἐφρόντισα νὰ τὸ εἶπω καὶ νὰ τὸ ἐπαναλάβω ἐνώπιον τῆς βαρωνίδος ὅτι τὸ χρυσοῦν φύλλον εἶνε κατατεθειμένον εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Γαλλίας, καὶ χάριν μάλιστα αὐτῆς τῆς προφυλάξεως ἐγὼ ὑπάρχω ἀκόμη...

— Σὲ πιστεῦω, ἀπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ, μὲ προσηλύτι-
σες... ἐξακολούθει, σὲ πιστεῦω...

— Ἐξακολουθῶ λοιπὸν... ὅλα διαλευκάνονται, τὰ ἀγνω-
στα βαθμηδὸν καθίστανται γνωστά: Σαῖν-Μαλώ, πύργος
Quiquengrogne. Angle-galère, τὴν ὥρα ὑπάρχει ὁ ἀ-
ριθμὸς 1523, ἡ διεύθυνσις ὅμως τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ φανερώ-
νται ἀπὸ τῆς ἐπομένης λέξεως, τῆς λέξεως Sud...

— 1523 τί; ἠρώτησεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ἐπιμένεις εἰς ὅλα. Βεβαίως δὲν εἶνε πόδες, διότι προ-
φανῶς εἶνε πολὺ σύντομος ἢ ἀπόστασις, ἐπειδὴ 1523 πόδες
εἶνε μάλις ἀπ' ἐδῶ ἕως ἔξω τῆς πόλεως· ἐπιτρέπεται λοιπὸν
νὰ υποθέσωμεν ὅτι εἶνε ὄργυιαί, διὰ τὸν λόγον ὅτι 1523 ὄρ-
γυιαὶ μετροῦμεναι κατὰ κάθετον νοτίως τῆς Angle-galère
μᾶς φέρει παραδόξως πλησίον τοῦ κτήματος τῆς Λανδ-Κούρτ.

Τὸν Λαφρεσάνζ κατέπληττον ἡ ὀρθότης τῶν σκέψεων τοῦ
φίλου του.

— Ἄς ἐξακολουθήσωμεν, εἶπε καὶ πάλιν ὁ Φλαβιανός·
εἴμεθα τῶρα εἰς τὸ 1523, πρὸς νότον, λοιπὸν ἄς παραδεχθῶ-
μεν πρὸς στιγμὴν ὅτι πρόκειται περὶ ὄργυιων καὶ ἄς ὑπολο-
γίσωμεν τὴν ἀπόστασιν κατὰ τὴν κλίμακα τοῦ γεωγραφι-
κοῦ πίνακος τοῦ ἐπιτελείου· εὐρισκόμεθα χωρὶς ἀμφιβολίαν
ἄνω τοῦ παραδείσου τῆς Λανδ-Κούρτ.

— Καὶ εὐρισκόμενοι ἐκεῖ;

— Εὐρισκόμενοι ἐκεῖ ἔχομεν τὸ μέγα σημεῖον τῆς ἀφτη-
ρίας καὶ ἐκεῖθεν ἐξακολουθοῦμεν... Τί λέγει τὸ χρυσοῦν φύλ-
λον; « Ville, 488, est coq. » Φανερόν ὅτι εἰς τὴν σύνταξιν
τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ ὁ Πομπόννης ἠθέλησε νὰ μεταβάλλῃ τὴν
τάξιν τῶν παραγόντων... Ἀκολουθεῖ με. Ὁ ἀριθμὸς 488 πρέ-
πει νὰ θεωρηθῇ μέτρον ὡς τὸ προηγούμενον· πρὸς στιγμὴν ἀ-
φαίρεσε τὸν ἀριθμὸν, τί μένει; Ville-est coq, τὸ δὲ ὄνομα
τοῦ χωρίου, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται πρὸς ἀνατολάς, πρὸς ἀνα-
τολάς, ἐννοεῖς; ἀπὸ τὸ σημεῖον, ἀπὸ τὸ ὅποιον λήγει ἡ κα-
θετος γραμμὴ, ὀνομάζεται Ville est coq. Εὔρε λοιπὸν ὁ Πομ-
πόννης τὸ μέσον μετὰ τὴν προσθήκην ἑνὸς καὶ μόνου γραμμα-
τος, νὰ υποδείξῃ τὴν θέσιν καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἀφτηρίας· περὶ
πλέον δὲ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ παραδείσιος καὶ τὸ κτῆμα τῆς
Λανδ-Κούρτ ἦτο ἄλλοτε πολὺ περιορισμένον, ἀλλ' ἐπειτα
περιελήθησαν ἐντός τοῦ παραδείσου καὶ μέρος ἀπὸ τὰς γαίαις
τοῦ χωρίου Ville-est-coq, λόχμαὶ ἀρετὰ εὐρύχωροι καὶ χέρ-
σαι γαῖαι.

— Μ' ἐκπλήττει, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ, τί πορίσματα
καὶ συμπεράσματα εἶν' αὐτά! καὶ φαίνεσαι τόσον βέβαιος
περὶ τῆς ἐπιτυχίας σου!

— Διότι ἐβασάνισα πολὺ τὸ πρᾶγμα. Ἐπαναλαμβάνω

λοιπὸν... Τὸ κατ' ἐμὲ δεῖν νὰ μεταφρασθῇ Ville 488 est,
coq à toises est. Ville es coq.

— Καλλίστα.

— Ὑπολείπεται ἐν σκοτεινὸν σημεῖον, ἦτοι τὸ P+3. Τὸ
P ὑποθέτω ὅτι σημαίνει βάθος, ἀλλ' ἐπειδὴ παρεδέχθη ὅτι
οἱ ἄλλοι ἀριθμοὶ σημαίνουν μέτρα εἰς ὄργυιας δὲν ἤμπορῶ
νὰ πιστεῦσω ὅτι πρόκειται καὶ τῶρα περὶ ὄργυιων, διότι 3
ὄργυιαὶ ἀποτελοῦσι δεκακοτῶ πόδας καὶ τὸ βάθος αὐτὸ εἶνε
πολὺ, ἐπειδὴ οἱ κατορύξαντες τὸν θησαυρὸν μίαν μόνην νύκτα
εἶχον καιρὸν ν' ἀνασκάψουν καὶ πληρώσουν τὸ χάσμα αὐτὸ
εἶνε τόσον σπουδαῖον, διότι ἤμα φθάσωμεν εἰς τὸ ὀρισμένον
σημεῖον, θ' ἀποκαλυφθῶσι τὰ κεκρυμμένα.

Καὶ οὕτως ὁμιλοῦντες οἱ δύο φίλοι παρεκλούθουν τὴν
γραφικὴν τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ράγκου.

Ὁ Μωροῦ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ χάρτην τοῦ ἐπι-
τελείου καὶ χαράξας κάθετον πρὸς νότον γραμμὴν ἀπὸ τῆς
Angle-galère ἔφθασεν, ὡς τὸ ἀνήγγειλεν, ἄνω τῆς Ville
es coq.

Οὐδεμία ὑπελείπετο ἀμφιβολία ὅτι ὀρθὸς ἦν ὁ συμπερα-
σμὸς καὶ ὅτι εὐρίσκετο ἐν τῇ ἀληθείᾳ.

— 1523 ὄργυιαί, ἐπανελάθε. διότι βλέπεις ὅτι πρόκειται
περὶ ὄργυιων, ἀποτελοῦσι περίπου 3,050 μέτρα, ἀλλ' ἐπειδὴ
ἡ κάθετος γραμμὴ τὴν ὅποιαν ἐχάραξεν ἐκτείνεται πέραν τοῦ
ποταμοῦ, πρέπει νὰ ὑπολογίσωμεν καὶ τὸ πλάτος αὐτοῦ, 488
δ' ὄργυιαὶ πρὸς ἀνατολάς μᾶς διδόν 976 μέτρα. Σὺρε γω-
νίαν εὐθὺ πρὸς ἀνατολάς, βλέπεις λοιπὸν ἀπὸ τῶρα ὅτι πί-
πτομεν ἐντὸς τοῦ παραδείσου τῆς Λανδ-Κούρτ.

— Τί θὰ κάμῃς λοιπὸν;

— Ἀπλούστατον ὅταν οἱ φιλοξενούντες μᾶς κοιμηθῶσι
τὸ ἑσπέρας, θὰ κάμωμεν μικρὸν νυκτερινὸν περίπαιον. Βλέ-
πεις ἐκεῖνην τὴν μεγάλην δρῦν, ἐκεῖνην τὴν καστανάαν καὶ
ἐκεῖνην τὴν κλήθραν, αἱ ὅποιαι ἀποτελοῦν δενδρόνα, δυνασαι
νὰ τὰς διακρίνης καλλίστα μὲ τὰς διόπτρας μου. Εἶνε σε-
λήνη καὶ θὰ ὑπάγωμεν πεζῇ εἰς τὰ τρία αὐτὰ δένδρα, θ' ἀ-
ναρριχηθῶμεν μάλιστα ἐν ἀνάγκῃ εἰς τοὺς κλάδους αὐτῶν καὶ
σύροντες εὐθεῖαν γραμμὴν θὰ φθάσωμεν εἰς ἀνωμαλίαν τοῦ-
ἐδάφους, ἡ ὅποια θὰ δεῖξῃ τὴν θέσιν μᾶς. Ἄλλως, ἐπανε-
λάθεν ὁ Φλαβιανός, ἐάν εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ λά-
θωμεν τὸ ἀκριβὲς μέτρον, καὶ δὲν εὐρωμεν σημεῖον, θὰ ἔχω-
μεν τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ ἀκριβὲς σημεῖον ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦ
ἐπιτελείου... τὸν ὅποιον ἔχω ἐδῶ... Πιστεύσέ με δὲ ὅτι εἶνε
ἀδύνατον νὰ γίνῃ λάθος.

— Σὲ πιστεῦω, ἀναπήνησεν ὁ Λαφρεσάνζ, καὶ πρῶτος
ὁμολογῶ τὴν ἐνεργητικότητά τὴν ὅποιαν καταβαλλεις εἰς ὄ-
λην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν· ἀρχίζω δὲ νὰ πιστεῦω ὅτι εἶνε πι-
θάνῃ ἡ ὑπαρξὶς τοῦ θησαυροῦ! Κύριος οἶδε διὰ ποῖον ἀπιστον
μ' ἐχχαρκτήρισες.

— Ἐλα, μείνε ἡσυχος, ὑπέλαθεν ὁ Μωροῦ μειδιάσας προ-
σηνῶς, δὲν θὰ καταχρασθῶ τὴν νίκην μου καὶ ὁ θρίαμβός
μου θὰ εἶνε μέτριος.

Καὶ ἐνῶ διελέγοντο οὕτως οἱ δύο φίλοι, ἐπανελάθον τὴν
εἰς Λανδ-Κούρτ ἄγουσαν ἀνερχόμενοι τὴν δεξιᾶν τοῦ Ράγκου
ποταμοῦ ὄχθην.

Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ ὀλίγων λεπτῶν ὁ Λαφρεσάνζ ἔμενεν αὐ-
πνος, φαινόμενος ὅτι σκέπτεται, ὁ Φλαβιανός τὸν ἠρώτησε
φυσικώτατα·

— Τί σκέπτεσαι ;

— Τὸ ἐξῆς, ὅτι ὁ Γκὺ δὲ Βριακὺ ὑποδείξας ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ φύλλου τὸ ἀκριβὲς μέρος ὅπου εὐρίσκονται αἱ... οἰκονομίαι του, διότι μοῦ φαίνεται πολὺ μεγάλη ἡ λέξις θησαυρός, εὔρε βεβαίως σημεῖον διὰ τὴν δηλώσει τὴν κάθετον γραμμὴν, διότι ἐπὶ τέλους εἶχεν ὑπ' ὄψει τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ· ἀλλὰ ἡ εὐθεία γραμμὴ τῆς Angle galère ἡ ὁποία πίπτει ἐκατέρωθεν τοῦ Ράγκου, ἀπαιτεῖ προφανῶς σημεῖον πρὸς ὄρισμὸν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τῆς ἀπαραιτήτου εὐθείας γωνίας.

— Ἀφοῦ ἐσκέφθην ἐπὶ πολὺ, ἀνταπήνησεν ὁ Φλαβιανός, ἠτοιμαζόμενος νὰ ζητήσω ἀκριβῶς τὸν τρόπον τῆς λύσεως τοῦ μικροῦ τούτου προβλήματος χωρὶς πολὺ κόπον.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐξηκολούθει παρατηρῶν τὸν ὄριζοντα.

— Δός μοι τὰ διόπτρά σου, εἶπε, καὶ παρατηρήσας δι' αὐτῶν, ἰδοὺ, ἰδοὺ, στοιχηματίζω, τὸ σημεῖον τῆς ἀφειρησίας περὶ τοῦ ὁποίου λέγεις, ἡ μεγάλη ἐκείνη καστανέα, ἡ ὁποία ὑψοῦται μόνη ἐπὶ τοῦ γηλόφου ἐκατέρωθεν τοῦ Ράγκου, τὸ δένδρον αὐτὸ ἔχει ἡλικίαν τριακοσίων ἢ τετρακοσίων ἐτῶν, καὶ περὶ πλέον εὐρίσκεται εἰς εὐθείαν γραμμὴν, εἰς εὐθείαν γραμμὴν μὲ τὸν ἐξώστην τοῦ πύργου Solidor· ἐπὶ τέλους δὲ θὰ ἴδῃς ὅτι εἶνε κατὰ κάθετον πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ παραδείσου, ὁ ὁποῖος ἐγγίζει πρὸς τὴν κόμην Ville-es-coq.

— Καλὰ, νομίζω, λέγεις, ἀπεκρίθη ὁ Φλαβιανός, καὶ τῶρὰ σὺ πλέον, καὶ οὐχὶ ἐγώ, διεξάγεις τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἤρχισε νὰ γελά.

— Εἶνε καιρὸς πλέον, εἶπε... Τέλος πάντων ἐπειδὴ τὸ δένδρον αὐτὸ εἶνε βεβαίως στρατηγικὸν σημεῖον θὰ σημειοῦται ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ πίνακος τοῦ ἐπιτελείου καὶ ἐξ αὐτοῦ θὰ μάθωμεν τὴν ἀκριβὴ ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Ville es coq ...

— Ἐξάριετα, ἀπεκρίθη ὁ Μωροά, ἐπανελθὼν εἰς Λανὸ Κούρτ... μετὰ μικροῦ θ' ἀναβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ θὰ ὀρίσωμεν τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ, καὶ τὸ ἐσπέρας...

— Διατὶ τὸ ἐσπέρας ;

— Διότι, εἶπεν ἐν συμπεράσματι ὁ Μωροά, ἐπειγόμεθα καὶ διότι φρονῶ ὅτι ἐξ ἀπαντος θὰ ἔχωμεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἄλλους ἐδῶ... Ὡστε τὸ ἐσπέρας θὰ χάσωμεν τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀκούσωμεν νὰ ψάλλῃ ἡ θεία Ἐλθίρα καὶ θὰ ὑπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν εἰς τὸν παράδεισον· εἶνε αἰθρία, καὶ σελήνη καὶ δὲν θὰ χάσωμεν τοὺς κόπους μας.

Ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ὁ Φλαβιανός εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνόν ἐξῆλθον κατευθυνθέντες εἰς τὸν παράδεισον, δὲν ἠπατήθη δὲ ὁ Φλαβιανός, διότι λαμπρὰ καὶ ἀνεπισκίαστος σελήνη ἐφώτιζε τὰς δενδροστοιχίας τοῦ παραδείσου καὶ τὰ δένδρα καὶ μεγάλη ἐπεκράτει σιωπὴ, ἀκουσθέντων μακρόθεν μόνον τῶν ρεῖθρων τοῦ Ράγκου ποταμοῦ.

Ἐβάζον δ' ἐν τῷ παραδείσῳ ὁμιλοῦντες ἡμιφώνως :

Τί ὁμως εἶχον νὰ φοβηθῶσι τὴν ὄραν ἐκείνην, ἀφοῦ οἱ μὲν οὗο φύλακες κοιμώμενοι δὲν ἠδύναντο ν' ἀκούσωσιν, αὐτοὶ δ' ἦσαν μόνον, μονώτατοι ;

Μετὰ πολλοὺς ἐλιγμούς ἀφίκοντο διὰ τῆς μεγάλης δενδροστοιχίας μέχρι τοῦ τοίχου τοῦ παραδείσου καὶ τῆς θύρας, ἣν γνωρίζει ἤδη ὁ ἀναγνώστης, ἐὰν ἐνθυμῆται τὰς συνεντεύξεις τῆς Γερτρούδης Ἐρτσεν καὶ τοῦ Γότλιβ Θούρνερ· ἐκεῖ ὁ Μωροά ἐξήτασε τὸ μέρος, εὐκολοῦ δ' ἦν ἡ ἐξέτασις, διότι ὁ παράδεισος κατέβαινε μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ.

« Ὡστε ἐν τῇ ἄκρῃ τῆς μεγάλης δενδροστοιχίας εὐρίσκοντο

ὡς ἐν τῇ κορυφῇ γηλόφου καὶ ἐκεῖθεν ἠδύναντο νὰ ἴδωσι μακρὰν τὸ ἕτερον ὄροπέδιον τὸ δεσπύζον τοῦ ποταμοῦ.

— Ποῦ εἶσαι, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ ἐκτείνων τὸν βραχίονα, τί σοῦ εἶπα; δὲν ἠπατήθην, τῶρὰ φαίνεται ἡ καστανέα, ὁμοίᾳ μὲ κατεσκληκότα σκελετὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ γηλόφου. Βλέπεις τοὺς μεγάλους καὶ ἀπειλητικούς βραχίονας τῆς ; ἡμεῖς παρατηροῦντες αὐτὴν εὐρισκόμεθα ἀκριβῶς εἰς γωνίαν ὀρθίαν καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ὁ συμπερασμὸς μου εἶνε ὀρθὸς καὶ ὅτι δὲν ἠπατήθην.

Ὁ Μωροά κατένευσε χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, τούτο δ' ἐφαινετο σημαῖνον ὅτι εἶχε δίκαιον ὁ Λαφρεσάνζ· στρέψας δ' εἶτα τὰ νῶτα εἰς τὸν ποταμὸν ἀνῆρχετο τὸν τοῖχον τοῦ παραδείσου, βαίνων μόλις βατὴν ἐκ σπαρτίων καὶ θάμνων ἀτραπόν, ἣν διὰ τὴν διέληθαι τις ἔπρεπε νὰ παραμερίσῃ αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν, ὅτε ἔστη αἰθρίας ἐμπροσθεν ἀδένδρου τόπου, ἐκτασσεως μέτρων τινῶν, ἐφ' οὗ ὑπῆρχον πλάκες λίθιναι, συσσωρευθεῖσαι ἐξεπίτηδες, ὡς φαίνεται, ἀπὸ πόσου μὲν χρόνου ἀδηλον, παντῶς ὁμως ἀπὸ αἰῶνων, καθόσον ἡ βροχὴ κατέστησεν αὐτὰς διὰ τοῦ χρόνου βρυώδεις· σπαρτίαι καὶ θάμνοι ὑψηλοὶ περιέβλαλλον τὸν ἀδένδρον ἐκεῖνον τόπον καὶ περίξ τῶν πέτρων ὑπῆρχεν οἰνοὶ κυκλοτερῆς ἀτραπός.

Στραφεὶς ὁ Μωροά παρατήρησεν ὀπίσθεν αὐτοῦ, ἐβλεπε δὲ ἐν ἀπόπτῳ διὰ μέσου εὐρείας χάσματος τὸν ὑψηλὸν κορμὸν καὶ τοὺς μεγάλους κλάδους τῆς καστανέας.

— Ναί, εἶπε μετὰ πεποιθήσεως, καλὰ ἔλεγες, Λέον, ἐδῶ πρέπει νὰ εἶνε,

— Ἐξάριετα, προσέθηκε ὁ Λαφρεσάνζ ὅστις ἔτρεχε πρὸς τὸν φίλον του· παρατήρησε προσέτι, ἀγαπητὴ Φλαβιανέ, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀδένδρος τόπος δὲν φαίνεται διόλου εἰς τὸ μέσον τῆς λόχμης καὶ ἐξ οὐδενὸς προΐδεται, αὐτὸ δὲ τὸ χάσμα τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς νὰ ἐγεινεν ἐπὶ τούτῳ πρὸς διάρρηξιν μακρόθεν τοῦ σημείου τῆς ἀφειρησίας οὔτε ἐκ τῶν ἐμπροσθεν οὔτε ἐκ τῶν ὀπίσθεν δύναται νὰ παρατηρηθῇ, ὅταν εὐρίσκεται τις εἰς τὸν παράδεισον, εἴτε εἰς τὴν δενδροφυτείαν, εἴτε εἰς τὴν πρασίαν.

— Ναί, καλὰ λέγεις ἐὰν ὑπάρχῃ ὁ θησαυρός, ἐδῶ εἶνε· τῶρὰ δὲν μένει ἄλλο παρὰ ν' ἀνακλύσωμεν ἀκριβῶς τὸ μέρος, διότι καὶ ἡ ἐξακριβωσις τοῦ μέρους καὶ τὸ βάθος εἶνε προβληματικά. Ἀὔριον τὰ μεσάνυχτα θὰ ἐπανέλθωμεν, θὰ ἐργασθῶμεν ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἀνάγκῃ καὶ θὰ ἔχωμεν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

— Ἐξάριετα... εἶμεθα σύμφωνοι.

— Λοιπὸν τῶρὰ ἄς ἐπιστρέφωμεν.

Οἱ δύο φίλοι ἀπεμακρύνθησαν, μόλις δ' ἐξῆλθον τοῦ ἀδένδρου τόπου καὶ διανοιγέντων τῶν σπαρτίων καὶ τῶν θάμνων ἐφάνη ἡ κεφαλὴ τοῦ Θεοδώρου Μενῶ, ἣν σεληναία ἀκτὶς ἐφώτισεν ὠχρῶς.

Θ'

Ἐκπλήξεις ἐπὶ ἐκπλήξεων.

Ἡ ἐκδρομὴ τοῦ Φλαβιανοῦ καὶ τοῦ Λαφρεσάνζ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

— Ἀὔριον, ἐπανελάμβανεν ὁ Μωροά, τὴν νύκτα θ' ἀρχίσωμεν τὴν ἀνασκαφὴν, μένει δὲ νὰ εὐρωμεν ἐν ἄγνωστον σημεῖον, τὸ ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 3 δηλούμενον βάθος· τί νὰ σημαίνει ἄρά γε ;

— Μπα! ἀνταπήτησεν ὁ Λαφρεσάνζ ραθύμως, ἐὰν ἐκεῖ εὐρίσκωνται αἱ οἰκονομίαι, θὰ τὰς εὐρωμεν ἐπὶ τέλους.

Καὶ ἐπανήλθον εἰς τὴν αἰθούσαν, ἔνθα ὁ θεῖος Φιλήμων διὰ θορυβωδῶν ἀνευφημιῶν ἐχαίρετισε τὴν ἐπανοδὸν των.

— Ἄ! εὐγε, ἐξαιρετα, ἀνέκραξε· λοιπὸν θὰ εἰμφορέσωμεν ν' ἀκούσωμεν ὀλίγην μουσικὴν. Ποῦ εἶσαι, Βέρθα, κόρη μου, μοὶ κάμνεις τὴν χάριν νὰ εἴπῃς ν' ἀνάψουν τὰ φῶτα εἰς τὸ περίπτερον. Σὰς ὁμολογῶ, φίλοι μου, ὅτι μὲ πολλὴν χαρὰν θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν συμφωνιῶν μας.

Ἡ δεσποινὶς ὅμως δὲ Κερμόρ δὲν ἐκινήθη ποσῶς τῆς θέσεώς της εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ θεῖου της, ἀλλ' ἐπὶ τῆς φλιάς της αἰθούσης ἱσταμένη ἐφαίνετο ἀχρωμένῃ θόρυβόν τινα ἐκτός.

Ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ὁ Μωροά ἀντήλλαξαν βλέμμα σημαῖνον, «Ἄ, τί νὰ κάμωμεν, καὶ τώρα πρέπει νὰ ὑπομεινώμεν τὴν ἀρμονίαν τῆς θείας Ἐλθίρας,» καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ περίπτερον, ὅτε ἐστήσαν καὶ αὐτοί, ἀκούσαντες ὡσαύτως τὸν θόρυβον, ὅστις διήγειρε τὴν προσοχὴν τῆς Βέρθας.

Ὁ θόρυβος ἐκεῖνος προήρχετο ἐκ τοῦ ἤχου κωδωνίσκων καὶ ἐκ μαστιγῶσεων, ἠκούσθη δὲ καὶ κώδωνος ἤχος, ἠνεώγη ἡ κυκλιδωτὴ θύρα τοῦ Λανδ-Κούρτ καὶ εἰσῆλθεν ἀγοραῖον ὄχημα ὑπὸ δύο συρόμενον ἵππων, ὅπερ περιεκάμψαν τὴν αὐλήν, ἔσση πρό τῆς ὑπαίθριου κλίμακος.

Εἶτα δ' ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα :

— Σταθῆτε, εἶνε περιττὸν νὰ εἰπῆτε ποῖα εἶμαι, διότι μὲ γνωρίζουν.

Ἐπὶ τέλους ἠνεώγη ἡ θύρα καὶ τοὺς ξένους τῆς Λανδ-Κούρτ κατέκλυσε θροὺς μεταξωτῶν, βελουδῶν καὶ μηλωτῶν.

Ἦν ἡ βαρωνίς δὲ Γούγκα, ἥτις ἐν πρώτοις ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς Βέρθας καὶ εἶτα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θείας Ἐλθίρας ἐπὶ τέλους δ' ἔθλιθεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ὁ θεῖος Φιλήμων. Διὰ δὲ τῆς ἡμιανοικτοῦ θύρας ἐφαίνετο ἡ ὠγρὰ καὶ ἀπαθὴς κεφαλὴ τῆς Γερτρούδης Ἔρτσεν.

Ἡ ὑπηρετρία ἦτο κατὰφορτος ὑπὸ χαρτωνίων καὶ σάκων.

— Δὲν ἠμπόρεσα νὰ βυστάξω, ἔλεγεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα μετ' αὐξούσης ὀλονὲν εὐστροφίας γλώσσης. Ὅταν εἶδα ὅτι ἀνεχώρησατε, καὶ μὲν ἐνόμισα ὅτι θὰ αἰσθανθῶ τὴν ἔλλειψίν σας, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ὑπαθέσω ὅτι θὰ ἦτο τόσο μεγάλη καὶ τόσο ἀφόρητος· τότε λοιπὸν, — γνωρίζετε σεῖς ὅτι εἶμαι γυναῖκα τῶν ἀποφάσεων καὶ ὅτι δὲν κάθημαι νὰ λεπτολογῶ : «Γερτρούδη, εἶπα, ἐντὸς δύο ὥρων θ' ἀνεχωρήσωμεν»· Καὶ μετὰ δύο ὥρας ἡ Γερτρούδη καὶ ἐγὼ ἀνεχωρήσαμεν.

Λαβοῦσα δ' εἶτα μίαν τῶν χειρῶν τῆς Βέρθας καὶ εἶτα τὴν τῆς θείας Ἐλθίρας καὶ ἐνώσασα αὐτάς ἐν τῇ ἐαυτῆς εἶπε συγκεκλινημένως :

— Πόσον γλυκὸ πρᾶγμα εἶνε ἡ φιλία! Πόσον ταχέως καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ τις ἀποκτῶνται ἡδεῖαι συνήθειαι, αἱ ὅποια δὲν εἶνε εὐκλεον νὰ λησμονηθῶσι! Δὲν εἰμφοροῦσα νὰ κάμω χωρὶς ἐσῆς, φίλτατοι... δὲν εἰμφοροῦσα νὰ λησμονήσω τὰς ἐσπέρας τὰς ὁποίας ἐπερνούσαμεν ὁμοῦ καὶ τὰς μακρὰς συνομιλίαις μας, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα εἰς τὴν Βρετάνην· καὶ ὅταν μὲ βαρεθῆτε νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε νὰ πηγαίνω!

Πάντα ταῦτα ἐλέχθησαν τοσοῦτον τεχνιέντως καὶ τοσοῦ-

τον λαμπρῶς, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσωσιν ὅτι ὑπεκρύπτετο ἀγενῆς ὑπόκρισις.

Ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ κατέστη μὲν κάτωχος, ἀλλ' ἀπεκρίθη μετὰ χάριτος εἰς τὰς φιλοφρονήσεις τῆς βαρωνίδος, καθόσον καὶ ὑπερήφανος ἦτο καὶ ὑψηλόφρων ἢ ὥστε ν' ἀποδείξῃ τὴν δυσἀρέσκειαν, ἣν ἠσθάνετο ὡς ἐκ τῆς αἰφνιδίου ἀφίξεως τῆς βαρωνίδος. Δὲν ἐφρόνει δὲ ὅτι ἠπατάτο, πεπεισμένη ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἔτρεχε κατόπιν τοῦ Λαφρεσάνζ καὶ ἤρχετο ν' ἀποπειραθῇ ἐνώπιόν της τελευταίαν ἀπόπειραν ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπαγάγῃ αὐτὴν ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς.

— Βάστα καλὰ, ἐψιθύρισε ὁ Μωροά εἰς τὸ εὖς τοῦ φίλου αὐτοῦ.

Εἶτα δ' ἐν μέσῳ τῶν περιπαθειῶν τῆς ἐπιτηδείας ὑποκριτικῆς ἐπαρουσιάσθη, εὐχχον ἀναφωνήσας οἷς, «ὦ! ὦ!»

Ἡ βαρωνίς ἀνέτεινε αἶφνης τὴν κεφαλὴν, προσποιηθεῖσα δὲ ζῶηράν ἐκπληξιν,

— ὦ! ἀνέκραξεν, ὁ κύριος Λαφρεσάνζ! ὁ κύριος Μωροά! καὶ σεῖς ἐδῶ!... καὶ δὲν σὰς ἐβλεπα! τί τρελλὴ ποῦ εἶμαι! Συγχωρήσατέ με... χαιρῶ πολὺ! Ὅσα ἀρχίσωμεν λοιπὸν πάλιν τὸν ἴδιον βίον τοῦ παρελθόντος φθινεπώρου καὶ θὰ εἶνε ἐξαιρετα... θὰ χορτάσωμεν τὴν ἔνοιξιν. Πόσον χαιρῶ ὅτι ἐγκάτελειψα τοὺς Παρισίους, ἐπειδὴ εὐρισκόμεθα ὅλοι συνηγμένοι...

Ὁ Φλαβιανὸς διέκρυψε τὴν βαρωνίδα θέλων νὰ δεῖξῃ αὐτῇ ὅτι ἔμενε ἀκαμπτος.

— Ὅλοι δὰ ὄχι, βαρωνίς, ὑπέλαθεν ἐντείνας τὴν λέξιν, διότι μας λείπει ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ὁ ἐξαιρετος ἐκεῖνος Θεόδωρος Μενδῶ!

— Τὸν ὁποῖον δὲν εἰμφορεῖτε νὰ ὑποφέρετε, ἀνταπήτησεν ὀξυχόλως ἡ κ. δὲ Γούγκα.

— Εἶνε ὅμως συμπαθητικώτατος, εἶπεν ἀμέσως ὁ Μωροά κατὰ τρόπον ὅμως τοιοῦτον ὥστε ἀδύνατον ἀπέβαινε νὰ ἐννοηθῇ ἐὰν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ἢ μὴ.

— Ἄ, κυρία Σιδῶναι, εἶπεν εἰς ὑποστήριξιν εὐφημισμοῦ.

— Ἀγαπῶμεν ὅλοι πολὺ τὸν κύριον καὶ θὰ εἶνε παντοτε ἐμπρόσδεκτος μεταξὺ ἡμῶν, ὅπως ὅλοι οἱ φίλοι μας, καὶ Βέρθα :

Ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ ἀπεκρίθη :

— Ἐξαιρετα, θεῖα μου, γνωρίζετε καλῶς ὅτι χαιρῶμεν ὅλοι ὅταν βλέπωμεν τοὺς φίλους μας.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ἡ βαρωνίς ρίψασα σκαπτικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Μωροά, λυπεύσθη πολὺ διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ κυρίου Μενδῶ.

Τὸ βλέμμα ἦτο ἐκ περισσοῦ, διότι κατέστησεν ἀμέσως προσεκτικὸν τὸν Μωροά, ὅστις ἐψιθύρισε :

— Δὲν θὰ εἶνε μακρὰν ὁ Θεόδωρος.

Δὲν ἐπίστευε δὲ ὁ Μωροά ὅτι οἱ λόγοι του ἦσαν τόσο ἀκριβεῖς· πλησιάσας δὲ πάλιν πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ καθ' ὅλην τὴν διαρκείαν τοῦ σαηνικοῦ τούτου παιγνιδίου,

— Προσεχε νὰ εἶσαι ἐράσμιος ὅσον πρέπει ἀκριβῶς μὲ αὐτὴν τὴν φοβεράν γυναικα, εἶπεν, ἀλλὰ τίποτε περισσώτερον, διότι πρόκειται νὰ μὴ τὴν κάμωμεν νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἔγνη μας...

— Ἀλλὰ πρὸς τί ὅλα αὐτά; ἀνταπήτησεν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ ὁ Λαφρεσάνζ.

— Αὐριο, Θεοῦ θέλοντος, θὰ παιζῶμεν μέγα παιγνίδιον... Τέλος πάντων, προσπαθήσε νὰ θωπεύσῃς τὴν βαρωνίδα, τὸν

θεῖον Φιλήμωνα καὶ τὴν κυρίαν Σιδωναί μεθ' ἑαυτῶν συνομιλίας ὁμιλήσει περὶ μουσικῆς, πιάσει τὸν Βάγνερ, φυσικῶς δ' ἡ θεία Ἐλβίρα, ἡ ὁποία τὸν λατρεῖται, θὰ καταβοῆσθαι καὶ ἐγὼ θὰ εἰμπερόσω νὰ ὁμιλήσω ἐλευθέρως πρὸς τὴν ἐξαιρετοὺς νέαν.

Ἡ βαρωνίς, ἀφοῦ ἤλλαξεν ἐν τάχει τὴν ὁδοιπορικὴν αὐτῆς στολήν, ἀνεφαίνετο αὖθις ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἠδυνήθη νὰ ὑπακούσῃ εὐχερῶς εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ· μετὰ μικρὸν ἡ συνδιαλέξις ἀπέβαινε ζωηρά, ἡ βαρωνίς ὑπερήσπιζε τὸν Φιλήμονα καὶ τὴν ἁρμονικὴν αὐτοῦ σύζυγον, ὑποστηρίζοντας θορυβωδῶς καὶ βιασίως τὸν Βάγνερ, ἐνῶ αὐτὸς καίπερ μόνος ἐπέμενε.

Ἡ Βέρθα ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ πλησιασῇ ἀνεπαίσθητως πρὸς τὸν Φλαβιανὸν Μωροά.

— Ἐλα νὰ ἰδοῦμε, τῷ εἶπεν ὑπομειδιάσασα, βεβιασίως ἔχετε νὰ μοὶ ὁμιλήσετε, διότι τὸ τέχνασμα σας τὸ ἐννοῶ πολὺ καλὰ· χωρὶς λόγον δὲν ἐβλάτε τὸν Λαφρεσάνζ νὰ καταπολεμῇ τὸν Βάγνερ· λοιπὸν τί θέλετε;

— Καλὰ ἐλέγατε, τῇ εἶπε σοβαρῶς, ἡ ὥρα ἐπείγει καὶ ἐγὼ ἐπαθύμουν νὰ σας ὁμιλήσω... νὰ σας ζητήσω μίαν ἄδειαν.

— Μίαν ἄδειαν! ἀπὸ ἐμέ;

— Μὴ ἀπορεῖτε, ἀλλ' ἀκούσατέ με. Θὰ με συγχωρήσετε, ἐάν σας ἀποδείξω ὅτι ἐν πλάσμα εἶνε κατεσπιλωμένον ἀπὸ αἰσχροτάτα ἀνομήματα, ὅτι εἶνε ἐχθρὸς ὅχι μόνον ἐκείνων τοῦς ὁποίους ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων τὰ ὅποια σας εἶνε προσφιλέστατα ἐν τῷ κόσμῳ, τῆς πατρίδος σας... Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ ἐκθέσω... ἐδῶ... πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας... εἰς τὴν οἰκίαν σας!

Ἡ Βέρθα ἀνέτεινε τοὺς ὀφθαλμούς.

— ὦ! ναί, καὶ ἂν εὐρίσκειται ἐδῶ, καὶ ἂν ἀκόμη παρῆσθαι ἀνάγκη πρὸς τοῦτο νὰ παραβιάσετε τοὺς ἱεροὺς νόμους τῆς φιλοξενίας!

— Καλὰ, εὐχαριστῶ! Αὐτὴν τὴν ἄδειαν ὄφειλον νὰ λάβω ἀπὸ σας... ἤμην ὅμως βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἐπετύγχανον. Τώρα δὲν ἔχω ἄλλο νὰ σας ζητήσω, καὶ ἄς ὑπάγωμεν ν' ἀναμιχθῶμεν εἰς τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ φοβεροῦ Γερμανοῦ, τοῦ Βάγνερ.

Μετὰ μικρὸν ἡ συζήτησις ἔπαυσε καὶ ἤρχισαν νὰ τρέμωσι τὰ ὑλοπαράθυρα ὑπὸ τῆς χαλκῆς τῆς θείας Ἐλβίρας φωνῆς.

Ἡ βαρωνίς μεθ' ὅλους τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου ἠθέλησε νὰ παραταθῇ μεγαλῶς ἡ πρώτη αὐτῆ ἐσπερίς, ὅτε δὲ ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ὁ Μωροά συνῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πρώτου, ὁ Φλαβιανὸς εἶπε τῷ φίλῳ αὐτοῦ·

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ βαρωνίς δὲν μάς ἀκούει;

— Βεβαίωτατος, διότι ἐκείνη εὐρίσκειται εἰς τὸ ἀντιθετοὺς μέρος τοῦ περιπέτερου, καὶ τὸ δωμάτιόν μου ἔχει διπλὴν θύραν ὥστε δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἀσφύτως.

— Τί φρονεῖς περὶ τῆς ἐλευσεώς της;

— Φρονῶ ὅτι νερμίζει ὅτι θὰ μάς καταδιώξῃ ἐκ τοῦ πλοίου καὶ θέλει νὰ μάθῃ διατί ἤλθομεν ἐδῶ.

— ὦ! ὅχι, ἀνταπήνησεν ὁ Φλαβιανός, αὐτὴ γνωρίζει διατί εἴμεθα ἐδῶ... καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐτοιμαζεὶ πάλιν καμμίαν ἀτιμίαν· ἀλλ' ἄς περάσουν ἀκόμη εἰκοσιτέσσαρες ὥραι καὶ θὰ σπάσω τὰ δόντια αὐτῆς τῆς ἐχίδνης! Μετὰ εἰ-

κοσιτέσσαρες ὥρας, φίλε μου, θὰ σημάνῃ ἡ ὥρα τῆς δικαιοσύνης διὰ τὴν γυναῖκα αὐτήν, καὶ θὰ τὸ ἴδῃς.

— Τί θὰ κάμωμεν αὔριον;

— Τὴν ἡμέραν ἐγὼ θὰ εἶμαι ἀπησπολημένος μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ· σὺ ἀναπαύσου καὶ ἀνάλαβε δυνάμεις, διότι θὰ ἔχῃς ἀνάγκην διὰ τὴν προσεχῆ νύκτα, καθόσον θὰ κοπιᾶσωμεν πολὺ· θὰ ὑποφέρωμεν ἠθικοὺς καὶ φυσικοὺς μόχθους. Τέλος πάντων ἐγγίζομεν εἰς τὸ τέλος, μετ' ὀλίγας ὥρας θ' ἀποφασισθῇ ἡ ζωὴ μας, ἡ ἰδική σου δηλαδὴ καὶ ἡ ἰδική μου...

Ἄ! φίλε μου, ἀγαπητὲ Λέον, ἐμέ, ἐμέ, τὸν ὁποῖον ἀποκαλοῦσι πυρρωνιστὴν, ἡ καρδία παλλεῖ ὡς εἰκοσαετοῦς ἐρωμένου! Αἶ, πολλὰ εἶπα, φθάνουν πλέον, καλὴ νύκτα... θὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ... ἢ ν' ἀναπαυθῶ τοῦλάχιστον...

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα οὐδὲν ἐφοβεῖτο, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι διέτρεχε κίνδυνον.

Ὁ Φλαβιανὸς ἐπαιξε τὸ παιγνίδιον τοῦ κατὰ τὸ γεῦμα τῆς ἐπιούσης ἐσθλῆς ἡμερας καὶ μειδιῶν, καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς θρονίδος ἐστερξε τοὺς χαιρηντισμούς τῆς βαρωνίδος, αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν τῆς ἐχάριζε τίποτε μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ἐξῆλθε γενόμενος ἀφανής, ἐνῶ κατὰ τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ ὁ φίλος τοῦ Λαφρεσάνζ κατεκλίθη ἐγκεκλεισμένος ἐν τῷ δωμάτιῳ τοῦ τῆν ὥραν τοῦ δείπνου.

Μικρὸν πρὸ τοῦ δείπνου ὁ Φλαβιανὸς Μωροά εἰσῆρχετο εἰς τὴν δεινροστοιχίαν τῶν πλατάνων τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ κτήμα τῆς Λανὸ Κούρτ, δὲν ἦτο ὅμως μόνος, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τινος, φέροντος ἐνδύμασιαν ἀλιείως ἐκ Βρετανίας. Τὸν ἀνθρώπον τοῦτον γνωρίζει ἤδη ὁ ἀναγκνῶστης ἦν ὁ Ἄλαιν Βλοχίκος.

— Λοιπὸν, ἔλεγε θλίβων τὴν χεῖρα ἦν ὁ νέος τῷ ἔτεινε, λοιπὸν, κύριε Φλαβιανέ, εἴμεθα σύμφωνοι, σας ἐνόησα καλὰ, κοιμηθῆτε ἡσυχῇ. Ἄ! ἀγαπητὲ κύριε Φλαβιανέ, ἐκάματε ἐν θαύμα, καὶ δὲν θὰ παύσωμεν νὰ τὸ λέγωμεν αὐτό, ἡ Ὑβὸνη καὶ ἐγὼ! Ὁ Θεὸς σας ἔστειλε βέβαια, βεβαίωτατα, καὶ διὰ τοῦτο θὰ εὐτυχήσετε, διότι νὰ σας τὸ εἶπω, τὸ ἦμισυ τοῦ θαύματος ἐγένετο διὰ σας.

— Καλὰ, καλὰ, καλέ μου Ἄλαιν, ἀνταπήνησεν ὁ Μωροά, ἐνόησες καλὰ ὅλα θὰ πᾶν καλὰ καλὴν ἐντάμωσιν μετ' ὀλίγον.

Καὶ ὁ Ἄλαιν Βλοχίκος ἐπέστρεψεν, ἐνῶ ὁ σύντροφός του ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του.

Ἡ φαιδρότης τοῦ Φλαβιανοῦ δὲν διέφυγε τὸ παρατηρητικὸν βλέμμα τῆς βαρωνίδος, διότι τὸ βλέμμα τοῦ δημοσιογράφου, τὸ συνήθως προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ παντοτεινοῦ μινυέλου του καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμαυρὸν ὡς τὸ τῶν μύσων, ἔλαμπε καὶ ἔλειπεν ἡ σοβαρότης του ἡ συνήθης.

Πάντες οἱ παρευστώτες εἶχον εἰσελθεῖ εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν ὅτε ἐκρούσθη ἡχηρῶς ὁ κώδων τῆς κηλιωτῆς θύρας.

Ἡ δεσποινίς δὲ Κερμόρ ἐπρωτόησε τὸν Φλαβιανὸν διὰ τοῦ βλέμματός, διότι καὶ αὐτὴ παρετήρησε τὸ θριαμβευτικὸν καὶ φαιδρὸν τοῦ νέου σχῆμα.

— Ναί! ἀπεκρίθη ὁ Μωροά διὰ τῆς αὐτῆς γλώσσης, ἰδοὺ ἡ ἀποφασιστικὴ ὥρα.

Εἰσῆλθεν εἰς θεράπων.

— Μία καλὴ κυρία, εἶπεν ἐπιθυμῶ νὰ ἴδῃ τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ.

«Δεχθῆτέ την», ἐδήλωσε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ πρὸς τὴν Βέρθαν.

— Καὶ ποία νὰ εἶνε ἄρᾳ γέ; ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Φιλῆμων, δὲν περιμένομεν κανένα· καὶ ἂν ἔρχονται νὰ ζητήσωσι συνδρομὴν ὑπὲρ ἀγαθοῦ σκοποῦ, εἶνε πολὺ ἄργά. Νὰ ὑπάγω νὰ εἶπω εἰς αὐτὸ τὸ πρόσωπον...

— Σταθῆτε, θεῖέ μου, σὰς παρακαλῶ... εἶπεν ἡ Βέρθα.

Καὶ ξηρῶς πρὸς τὸν ὑπηρέτην ἐπρόσθεσε:

— Εἰπέ εἰς τὴν κυρίαν αὐτὴν νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ θαλαμηπόλος ἀνέφξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, καὶ προὐχώρησε τότε ἡρέμα νεαρὰ γυνή, ὠχρά, εὐγενὴς καὶ ὠραιοτάτη, γυνὴ μελανείμων, ἣ δὲ λιτότης τῆς περιβολῆς αὐτῆς ἐξῆρε τὴν σοβαρὰν καὶ ἐρμογλυφικὴν ὠραιότητά αὐτῆς.

— Εἰπέτε τὸ ὄνομά μου, εἶπεν ἡμιφώνως τῷ ὑπηρέτῃ:

Οὗτος δ' εἶπε δυνατῇ τῇ φωνῇ:

— Ἡ δεσποινὶς Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ.

Ὅπισθεν τῆς νέας ταύτης ἴσταντο ἐορτάσιμα φέροντες ἐνδύματα, κατέρυθροι δ' ἐκ τοῦ δρόμου ὁ Ἀλαῖν Βλοχίκος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ὑβόνη, τούτους δὲ καὶ τὴν Μαγδαληνὴν ἰδοῦσα ἡ βαρωνὶς δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ὑπόκωφον κραυγὴν, μᾶλλον ρόγχον, ἣν δὲ τούτο ἡ τιμωρία ἧτις τῇ ἐπήρχετο ἀδυσωπῆτως.

Ἡ ἀθλία ἐνόει κάλλιστα ὅτι τὰ πάντα ἐτελείωσαν πλέον δι' αὐτὴν καὶ ὅτι βιαίως ἀπεσπάσθη τὸ προσωπίον, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἔφερεν.

Ἐν τούτοις ὁ Φιλῆμων καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ δὲ ἦσαν εὐχρησθημένοι.

Ὅποια τις ἦτο ἡ πάρεσσατος ἐκείνη γυνὴ καὶ διατί ἐτρόμαξεν ἡ ἐξαιρετος βαρωνὶς;

Ὁ θεῖος Φιλῆμων ἐθεώρει ὅτι ἔσφαλε μάλιστα, διότι ἔσπερξε τὸ εἰς Λάνδ Κούρτ ταξιδίδιον τοῦτο ἀκούσας τὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῦ.

Τὶ παράξενον ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ γρχμματισμένοι! οὐδὲ κἂν ἐσκέφθησαν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς των περὶ τῶν οἰκονομιῶν τοῦ Πομπόννη, καὶ οὐδὲ κἂν τῷ εἶπον δύο λέξεις περὶ αὐτῶν. νῦν δὲ τί ἐσήμαινον ἡ μελοδραματικὴ αὐτῆ σκηνή;

Ἐμελλε δὲ νὰ ἐξηγηθῇ καθαρὰ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε, καθόσον ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ προὐχώρει ἡρεμὸς καὶ ὑπερήφανος, δὲν ἦτο δὲ πλέον ἡ παραφρων τῶν ἄλλοτε ἡμερῶν, ἀλλ' ἅπαν τὸ λογικὸν ἔλαμπε νῦν ἐν τοῖς βλέμμασιν αὐτῆς: ἐπὶ τῆς φιλῆς δὲ τῆς θύρας ἴσταντο ὄρθοι ὁ Ἀλαῖν καὶ ἡ Ὑβόνη Βλοχίκου.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκκα ἔρριπτε περὶ ἑαυτὴν ἔντρομα βλέμματα· πᾶσα διέξοδος τῇ ἦτο κεκλεισμένη καὶ πᾶσα ὑπόχωρησις ἀδύνατος, καταβεβλημένη δ' ἐταπεινοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέμενε τὴν τύχην τῆς.

Ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ χαιρετίσασα τὴν Βέρθαν δὲ Κερμόρ ἐστρέψεν αὐτῇ τὸν λόγον διὰ φωνῆς εὐηχοτάτης.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπεν, ἀραιοῦσα οὕτως εἰπεῖν τὰς λέξεις, ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, διότι φέρω εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς σας ταραχὴν καὶ συγκίνησιν, ἐπραξα ὅμως αὐτὸ ἀδιστακτως, διότι κάμνω ἔργον δικαιοσύνης.

— Ὅμιλήσατε, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ δεσποζομένη ὑπὸ τῆς ἠθικῆς δυνάμεως τῆς νεήλδοσ; ὁμιλήσατε! ὅλοι μας σὰς ἀκούομεν.

Τότε ἡ κυρία δὲ Γούγκκα κατέβλεπε προσπαθεῖν τινα καὶ ἠθέλησε νὰ παρεμβῇ.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ νέα εἶνε τρελλή; ἀνέκραξε, καὶ ὅτι ἦλθεν ἐδῶ διὰ νὰ σὰς τρομάξῃ ὅλους;

Ἡ νεανὶς ἀνύψωσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν.

— Τρελλή! ναί! ἤμην... παρεφρόνησα ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀπέλπισίας... ἀλλὰ τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ πλάσμα, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε πλέον τὸ λογικόν, ἦτο ἀκόμη, φαίνεται, φοβερὸς ἐχθρὸς, ἐπειδὴ ἀπεπειράθησαν νὰ τὸ δολοφονήσουν!

— Νὰ τὸ δολοφονήσουν! ἐπανέλαθον ὡς ἤγω ὁ Φιλῆμων καὶ ἡ κυρία Σιωδναί.

— Ναί, νὰ τὸ δολοφονήσουν! ἐξηκολούθησεν εἰποῦσα δυνατωτέρῃ τῇ φωνῇ ἡ δεσποινὶς Βεγκλέρ.

Καὶ τείνασα τὴν χεῖρα καί, τὴν βαρωνίδα ἀκτυλοδεικτήσασα, προσέθηκε:

— Καὶ ἡξέυρετε ποῖος, ναί, ἀπεπειράθη νὰ με δολοφονήσῃ!

Ἡ κυρία δὲ Γούγκκα ἐσχάτην καταβαλοῦσα προσπαθεῖν ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Πραγματικῶς δὲν γνωρίζω, εἶπε συριστικῶς, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ δίδετε προσοχὴν εἰς τὰς μωρολογίας μίξ παραφρονος, τὴν ὅποιαν ὁ κύριος Μωροῦ εἰσήγαγεν ἐδῶ πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ μ' ἐκθέσῃ· ἐπειδὴ δ' ἡ θέσις μου δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ, ἀποσύρομαι.

Καὶ ἐγερθεῖσα διηυθύνθη κλονουμένη πρὸς τὴν θύραν.

— Σταθῆτε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ, διότι αὐτοί, οἱ ὅποιοι με συνοδεύουν, δὲν θὰ σὰς ἀφήσουν νὰ ἐξέλθετε.

Εἶτα δὲ καὶ πάλιν πρὸς τὴν Βέρθαν στραφεῖσα:

— Δεσποινίς, ἐπανέλαθε, σὰς εἶπα ὅτι ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ κάμω ἔργον δικαιοσύνης καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω. Αὐτὴ ἡ γυνή, ἡ ὅποια εἶνε ἐδῶ, ἡ ὅποια εἰσῆλθεν εἰς τὴν στέγην σας, εἶνε αἰσχρὸν πλάσμα· ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, δεσποινίς, ἀγαπάτε τὴν πατρίδα σας... Λοιπὸν ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε κατὰσκοπος τῶν Γερμανῶν!

— Ψεύματα! ἀνέκραξεν ἡ βαρωνὶς πεπνιγμένη τῇ φωνῇ.

— Καὶ ἀπεπειράθη νὰ με δολοφονήσῃ, διότι εἶδεν ὅτι εἰς στιγμὴν ὑγιᾶς διανοητικῆς καταστάσεως, τὴν ἀνεγνώρισα τὸ παρελθὸν θέρος.

Τότε ἠκούσθη ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης ἡ φωνὴ τοῦ Μωροῦ.

— Διαβεβαιῶ, εἶπεν, ὅτι ἡ δεσποινὶς Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ λέγει τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον, ἐπανέλαθεν ἡ Μαγδαληνή, πρέπει νὰ σὰς δώσω καὶ ἄλλας ἀποδείξεις... καὶ τὰς ἔχω... Ἡμην μνηστευμένη μετὰ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, φίλου μου ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Μίαν ἡμέραν ἔπαυσα νὰ βλέπω τὸν μνηστῆρά μου· ἡ γυνὴ αὐτὴ κατώρθωσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ ἐκεῖνος χάριν αὐτῆς μ' ἐγκατέλειπεν. ὦ! δὲν θὰ παρεπονούμην, οὔτε θὰ ἐσκεπτόμην νὰ παρακονεθῶ ἐὰν αὐτὴ τὸν ἠγάπα! Ἀλλ' ὄχι, δὲν τὸν ἠγάπα διόλου, εἶχε ἓνα σκοπὸν. Εἰς τὸν Ἑρρίκον δὲ Ζερμῶν ἀνετέθη ἐργασία εἰδικὴ περὶ τῆς ἀμύνης τῶν ἀκτῶν μας, ἡ δὲ κατὰσκοπος προσηλώθη εἰς αὐτὸν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κλέψῃ ἀπὸ αὐτὸν τὰ σχέδια τῶν φρουρίων μας. Μίαν νύκτα ὁ ἀτυχὴς ἠγέρθη, νομίσας ὅτι ἤκουσε τυχαίως θόρυβον· ἐν ἠπατάτῃ, ἡ κατὰσκοπος ἦτο ἐκεῖ, γράφουσα τὰ σχέδια τοῦ φρουρίου τῆς Βάρδης.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἀλλὰ τὸ ἀλήθες εἶνε ὅτι κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας, καθ' ἃς διέμεινα ἐν Οὐαλεντία ἀναμένων πλοίων τι, εἶχον τὴν προσοχὴν μου ἐστραμμένην μᾶλλον εἰς τὴν πολιτικὴν ἢ εἰς τὰς πέχνας. Καὶ ἔλαβον πείραν τῆς ἀληθείας τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἤκουσα πρὶν ἀναχωρήσω ἐξ Ἰταλίας παρ' ἐπιφανοῦς τινὸς Ἰταλοῦ γινώσκοντος κάλλιστα τὴν Ἰσπανίαν : « Ὁ ξένος ὁ ὁποῖος ζῆ, ἔστω καὶ δι' ὀλίγον καιρὸν, ἐν Ἰσπανίᾳ, ἀρχίζει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ ἐννοῆ, νὰ θερμαίνεται εἰς τὴν πολιτικὴν, ὡσανεὶ ἡ Ἰσπανία ἦτο ὁ τόπος του, ἢ αἱ πύχαι τοῦ τόπου του ἐξηρτῶντο ἀπὸ τὰς τυχαίας τῆς Ἰσπανίας. Τὰ πάθη εἶνε τὸσον ἐξημμένα, ὁ ἀγων εἶνε τὸσον μανιώδης, καὶ ἐν τῷ ἀγωνί τούτῳ διακινδυνεύει τὸσον πολὺ τὸ μέλλον, ἡ εὐεξία, ἡ ζωὴ τοῦ ἔθνους, ὥστε εἶνε ἀδύνατον πᾶς ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἔστω καὶ σταγόνᾳ μόνον λατινικοῦ αἵματος νὰ μείνῃ ἀδιάφορος θεατῆς. Αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ κινηθῆ, νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ συζητήσῃ περὶ τῶν ἐκλογῶν, νὰ ἀναμιχθῆ μετὰ τοῦ πλήθους εἰς τὰς πολιτικὰς διαδηλώσεις, νὰ διαρρήξῃ τὰς σχέσεις του μετὰ τινος φίλου, νὰ χρωματισθῆ κομματικῶς καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ γίνῃ Ἰσπανὸς ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀφ' ὅσον γίνετα Ἰσπανὸς λησμονεῖ τὴν Εὐρώπην ὡς νὰ εὑρίσκηται εἰς τοὺς Ἀντίποδας καὶ καταλήγει εἰς τὸ νὰ μὴ βλέπῃ ἢ τὴν Ἰσπανίαν ὡς νὰ τὴν διοικουσαμεν ἡμεῖς καὶ ὅλα τῆς τὰ συμφέροντα νὰ ἦσαν εἰς τὰς χεῖράς μας». Αὐτὰ μοῦ εἶπε καὶ αὐτὰ μοῦ συνέθεσαν. Κατὰ τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας ἡμέρας εἶχε ναυαγήσει ἡ συντηρητικὴ Κυβέρνησις καὶ οἱ ριζοσπάσται εἶχον τὸν ἄνεμον οὐριον. Ἡ Ἰσπανία εὑρίσκητο ὅλη ἐν ἀναρχοσμῷ. Ἐπιπτον κυβερνηταί, στρατηγοί, ὑπάλληλοι παντός βαθμοῦ καὶ πάσης διαχειρίσεως. Πληθὺς νέων ἀνθρώπων εἰσέβαλλον εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ὑπουργείων ρηγγύοντες κρυφὰς χρομοσύνας. Ὁ Ζορίλλας ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαινιάσῃ νέαν ἐποχὴν εὐδαιμονίας καὶ εἰρήνης. Ὁ Δὸν Ἀμεδαῖος εἶχεν ἐμπνευσθῆ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐλευθερία εἶχε νικήσει, ἡ Ἰσπανία ἐσώζετο. Καὶ ἐγὼ δέ, ἀκούων παιανίζουσαν τὴν μουσικὴν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ νέου διοικήτου, ὑπὸ ὠραίων κατὰστερον οὐρανόν, ἐν τῷ μέσῳ λαοῦ εὐθύμου, ἤλπισα πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ θρόνος τοῦ Δὸν Ἀμεδαίου ἠδύνατο ἐπὶ τέλους νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς ρίζας, καὶ μετενόησα ὅτι τὸσον εὐκόλως προσιωπίσθη κακά. Καὶ ἡ κωμωδία ἐκεῖνη, ἣν παρίστανεν ὁ Ζορίλλας ἐν τῇ ἐπαύλει του ὅταν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἔστεργε νὰ δεχθῆ τὴν προεδρείαν τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἀπέπεμπε φίλους καὶ πρεσβείας, καὶ τέλους, ἀποκαμῶν τοῦ νὰ λέγῃ δικαίως ὄχι, ἐπιπτε λιπόθυμος λέγων καί, μὲ ἔπειθε τότε περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ χαρακτῆρός του καὶ μὲ ἠνάγκαζε νὰ εὐχωμαι ὑπὲρ τῆς νέας Κυβερνήσεως. Καὶ ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν ὅτι ἦτο κρῖμα νὰ ἀπέλθῃ τῆς Ἰσπανίας, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἠρίζων ἐγένετο κυανοῦς καὶ τὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα τῆς Μαδρίτης ἐχρωματίζοντο διὰ ροδίνου χρώματος. Καὶ ἤρχιζον νὰ σχεδιάζω τὴν εἰς Μαδρίτην ἐπάνοδόν μου

ὅπως ἀπολαύσω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀποστείλω εἰς Ἰταλίαν εἰδήσεις παρηγόρους, δι' ὧν θὰ μοὶ ἐσυγχωρεῖτο ἡ ἀφροσύνη, ἣν εἶχον ἕως τότε τοῦ νὰ μὴ λέγω ψεύματα. Καὶ ἐπανελάμβανον τοὺς στίχους τοῦ Πράτη :

«Oh qual destin t'aspetta
Aquila giovinetta !»¹

καὶ ἐξαιρουμένης τῆς μικρᾶς ἐξογκώσεως τῶν προσηγορικῶν, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι περιεῖχον προφητείαν καὶ ἐφανταζόμην ὅτι ἔβλεπον τὸν ποιητὴν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Σιτύλου ἐν Ρώμῃ καὶ ὅτι ἔτρεχον πρὸς αὐτὸν νὰ τὸν συγχωρῶ καὶ νὰ τῷ θλίψω τὴν χεῖρα. . . .

Τὸ ὠραιότερον πᾶν ἔχει νὰ ἴδῃ τις ἐν Οὐαλεντίᾳ εἶνε ἡ ἀγορά. Οἱ χωρικοὶ τῆς Οὐαλεντίας εἶνε ἐξ ὅλης τῆς Ἰσπανίας οἱ μᾶλλον ἰδιοτρόπως καὶ ἀριστοκρατικῶς ἐνδύμενοι. Ἐὰν δὲ ἤθελον νὰ διακριθῶσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡμετέρων μετημφιεσμένων κατὰ τοὺς ἑσπερινοὺς χροῦς τῶν ἀπὸ κρεων δὲν θὰ εἶχον νὰ κἄμουν ἄλλο ἢ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ θέατρον ὅπως εὑρίσκονται κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐσρτῶν καὶ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Οὐαλεντίας καὶ εἰς τοὺς ὁδόμεους τῆς ἐξοχῆς. Ὅταν τοὺς πρωτοῖδη κανεὶς οὕτω πῶς ἐνδεδυμένους, καταλαμβάνεται ὑπὸ γέλωτος καὶ δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶνε Ἰσπανοὶ χωρικοί. Εἶνε εἰδός τι Ἑλλήνων, Βεδουίνων, ἀφρονκυτῶν, ἀκροβατῶν γυμναστικῶν ἡμιγύμων ἐτοιμῶν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν κλίνην των, κομπάρσων τραγωδίας ἡμιενδεδυμένων, ἀνθρώπων κωμικῶν, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν νὰ σὰς κἄμουν νὰ γελάσετε εἰς λογαριασμὸν των.

Ἐχουν ἐν μακρῷ καὶ πλατῷ ὑποκάμισον ἀντὶ μακέτας, ἐν βελλουδίνον γιλέκον μὲ διάφορα χρώματα ἀνοικτὸν εἰς τὸ στῆθος, περισκελιῶν ἐξ ὀθόνης, ὁμοίαν κατὰ τὸ σχῆμα μὲ τὰς τῶν ζουάβων, μὴ φθάνουσαν ἕως τὰ γόνατα, ὁμοιάζουσαν μὲ γυναικεῖον ἐσώθρακον καὶ κυματίζουσαν ὡς ἡ βραχεῖα ἐσθῆς τῶν χρευτρίων τοῦ θεάτρου· μίαν ζώνην ἐρυθρὰν ἢ κυανὴν περὶ τὴν ὄσφιν· εἶδος τι περικνημίδων ἐκ λευκοῦ μαλλίου, κεντημένων, οἱ ὅποιοι ἀφήνουν νὰ φαίνεται γυμνὸν τὸ γόνυ· ζεῦγος σκανδάλων μὲ ἱμάντας ὡς τὰ τῶν χωρικῶν τῆς Καταλωνίας καὶ ὡς καλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἣν ἔχουν πάντες σχεδὸν λείαν ὡς οἱ Κινέζοι, μανῶηλιον ἐρυθρὸν ἢ κυανοῦν ἢ κίτρινον ἢ λευκὸν τυλιγμένον περὶ αὐτὴν μετὰ κόμβου ἐπὶ τῶν κροτάφων ἢ ἐπὶ τοῦ αὐχένου ἐπὶ τοῦ ὁποίου μανῶηλιον φέρουν ἐνὶ στε μικρὸν βελλουδίνον πῖλον ὁμοίον κατὰ τὸ σχῆμα μὲ ἐκεῖνους, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται εἰς τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τῆς Ἰσπανίας !

Ὅταν πηγαίνουν εἰς τὴν πόλιν φέρουν σχεδὸν πάντες ἐπὶ τῶν ὤμων ἢ ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἢ ἐγκαρσίως ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν συνήθη ἰσπανικὴν κάπην, μακρὰν καὶ στενὴν μὲ γραμμὰς ζωηροτάτων χρωμάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λευκοῦ καὶ

1. «Ω, ποῖα τύχη σε προσμένει! Ἄετέ νεαρέ!»

ἐρυθροῦ, κοσμουμένην διὰ κεντημάτων καὶ θυσάνων. Ἐντεῦθεν εἶνε εὐκόλον νὰ φαντασθῆτε τὴν εἰκόνα ἣν παρουσιάζει πλατεῖα τις ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε συνηθροισμένοι πολλοὶ ἄνθρωποι οὕτως ἐνδεδυμένοι εἶνε μία σκηνὴ ἐκ τῶν ἀπόκρεων, μία συγχυσις χρωμάτων ἥτις σὰς διαθέτει εὐθύμως ὅπως οἱ ἦχοι μουσικῆς τινός· θέαμά τι ἀγυρτικόν, εὐγενές, μεγαλοπρεπές καὶ γαλοῖον συγχρόνως, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ συνωφρωμένα πρόσωπα καὶ αἱ μεγαλοπρεπεῖς στάσεις, αἵτινες διακρίνουσι τοὺς χωρικούς τῆς Οὐαλεντίας, προσθέτουσι χροῖαν τινα σοβαρότητος ἥτις αὐξάνει τὴν παράδοξον ὠραιότητα αὐτοῦ.

Ἐὰν ὑπάρχη λόγιόν τι ἄδικον καὶ ψευδές εἶνε τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο ἰσπανικὸν λόγιον ὅπερ λέγει : « Ἐν Οὐαλεντία τὸ κρέας εἶνε χόρτον, τὸ χόρτον εἶνε ὕδωρ, οἱ ἄνδρες εἶνε γυναῖκες καὶ αἱ γυναῖκες μηδέν. » Παραλείπω τὸ περὶ κρέατος καὶ χόρτου, ὅπερ εἶνε μάλλον λογοπαίγνιον καὶ ἐρχομαι εἰς τὰ λοιπὰ ! Οἱ ἄνδρες, ἰδίως δὲ οἱ εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν τοῦ λαοῦ ἀνήκοντες, εἶνε ὑψηλοὶ καὶ ρωμαλέοι καὶ ἔχουσι ὄψιν ἀγέρωγον ὅπως οἱ Καταλωνοὶ καὶ οἱ Ἀραγωνιοὶ, μὲ κάτι τι ζωηρότερον καὶ φωτεινότερον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν τῶν Ἰσπανῶν καὶ ὅσων ξένων ἐταξείδευσαν εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἶνε αἱ κλασικώτερον ὠραῖα τῆς χώρας. Οἱ κάτοικοι τῆς Οὐαλεντίας οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν ὅτι ἡ ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς χερσονήσου εἶχε καταληφθῆ πρότερον ὑπὸ τῶν ἐλλήνων καὶ τῶν Κρχηρονίων λέγουσι : Εἶνε ἀναντίρρητον ! *Aqui se guedò el tipo de la belleza griega.* (ἐδῶ ἔμεινεν ὁ τύπος τῆς ἐλληνικῆς ὠραιότητος).

Ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ εἶπω οὔτε νὰ εἶπω οὔτε ὄχι, διότι τὸ νὰ ἀποφαινεταί τις περὶ τῆς καλλονῆς τῶν γυναικῶν πόλεως τινός εἰς τὴν ὁποῖαν διήλθε μόνον ὥρας τινὰς εἶνε ἴδιον τῶν συντασσόντων τοὺς Ὁδηγοὺς τῶν πόλεων. Ἄλλ' εἶνε εὐκόλον νὰ διακρίνη τις τὴν κατὰ τὴν διαφορὰν ἣ ὁποῖα ὑπάρχει μεταξύ τῆς ὠραιότητος τῶν γυναικῶν τῆς Ἀνδαλουσίας καὶ τῆς ὠραιότητος τῶν γυναικῶν τῆς Οὐαλεντίας.

Ἡ γυνὴ τῆς Οὐαλεντίας εἶνε ὑψηλότερα κατὰ τὸ ἀνάστημα, παχυτέρα, ὀλιγώτερον μελαγχροινὴ καὶ ἔχει γραμμὰς κανονικώτερας, καὶ ὀφθαλμοὺς γλυκυτέρους καὶ βᾶδισμα καὶ κινήσεις μεγαλοπρεπεστέρας. Δὲν εἶνε κουκλίτσα ὡς ἡ ἀνδαλουσία, ἥτις μᾶς ἀναγκάζει νὰ δάκνωμεν τὸν δάκτυλον ἵνα καταπραύνωμεν τὴν ἄτακτον καὶ αἰφνιδίαν ἐξέγερσιν τῶν ἰδιοτρόπων ἐπιθυμιῶν, αἵτινες ἐπανίστανται ἐντὸς ἡμῶν ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτῆς, ἀλλ' εἶνε γυνὴ τὴν ὁποῖαν παρατηροῦμεν μετ' αἰσθημάτων ἡρέμου θυμασμοῦ, καὶ ἐνῶ τὴν παρατηροῦμεν, ὅπως λέγει περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ *Belvedere* ὁ *La Harpe*. « *notre tête se relève, notre maintien s'ennoblit* » καὶ ἀντὶ νὰ ἀνεγείρωμεν διὰ τῆς φαντασίας ἀνδαλουσιακὸν τινὰ εἰκισκὸν διὰ νὰ τὴν κρύψωμεν ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, ἐπιθυμοῦμεν μαρμαρίνον ἀνάκτορον ὅπως συρρέωσι δέσποναι καὶ μεγιστᾶνες νὰ τῇ προσφέρωσι τὰ σέβη των.

Οἱ λοιποὶ Ἰσπανοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ λαὸς τῆς Οὐαλεντίας εἶνε θηριώδης καὶ τραχὺς, ὅσον δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῆ. Ὁ θέλων νὰ ἀπαλλαγῇ ἐχθροῦ τινός εὐρίσκει τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἀντὶ ὀλίγων σκουδῶν ἀναλαμβάνει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην μετ' ὄσης ἀδικροφίας θὰ ἀνεδέχετο νὰ φέρῃ μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ὁ χωρικός τῆς Οὐαλεντίας ὅστις ἔτυχε νὰ ἔχῃ εἰς τὰς

χεῖρας τὸ ὄπλον καὶ βλέπει ἄγνωστόν τινα διερχόμενον διὰ μονήρους ὁδοῦ λέγει εἰς τὸν σύντροφόν του : « *Voy à ver si acierto* » (ἄς ἴδωμεν ἐὰν σκοπεύω καλῶς) καὶ σκοπεύει καὶ πυροβολεῖ.

Διηγῶνται τὸ ἐξῆς περιστατικὸν ὅπερ, ὡς μὲ διεβεβαίωσαν, εἶνε ἱστορικὸν καὶ συνέβη οὐχὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία τῆς Ἰσπανίας οἱ παῖδες τοῦ λαοῦ συνειθίζουσι νὰ παίζουσι μεταξύ των, ὅπως αὐτοὶ λεγοῦσι τοὺς ταῦρους. Εἰς ὑποκρίνεται τὸν ταῦρον καὶ κτυπᾷ μὲ τὴν κεφαλὴν του, ἄλλος τις δὲ μὲ μακρὰν ὑπὸ μαλῆς ράβδον, ἐν εἶδει ἀκοντίου, φερόμενος ἐπὶ τῶν ὤμων τρίτου τινός, παριστῶντος τὸν ἵππον, ἀποκρούει τὰς ἐφοδούς τοῦ πρώτου.

Μίαν φορὰν νέοι τινὲς οὐαλεντινοὶ ἐσκέφθησαν νὰ κάμουν τὸ παιγνίδιον τοῦτο μὲ τινα νεωτερισμὸν ὅστις νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ περισσοτέραν ὁμοιότητα τῶν ἀληθῶν ταυρομαχίῶν καὶ νὰ προσενηθῇ εἰς τοὺς θεατὰς καὶ εἰς τοὺς ἠθοποιούς ὀλίγον περισσοτέραν συγκίνησιν ἀπὸ τὰ συνήθη παιγνίδια· ὁ δὲ νεωτερισμὸς συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἀντικαταστήσωσι τὴν ράβδον διὰ μακρὰς ὀξείας καὶ κοπτερὰς μαχαίρας, ἐκ τῶν φοβερῶν ἐκείνων *navajas*, τὰς ὁποίας εἶδωμεν ἐν Σεβίλλῃ καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸν ὑποκρινόμενον τὸν ταῦρον, ὅσο ἄλλως κατὰ τι μικροτέρας, αἱ ὁποῖαι τοποθετούμεναι στερεῶς ἀπὸ τοῦ ἐνός καὶ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου μέρους τῆς κεφαλῆς ἀντικαθίστων τὰ κέρατα. Ἀπίστευτον, ἀλλ' ἀληθές ! Τὸ παιγνίδιον ἐξετελέσθη μὲ κτυπήματα μαχαίρων, ἐσχηματίσθη λίμνη ἐξ αἵματος, τινὲς ἐφονεύθησαν, ἄλλοι ἐτραυματίσθησαν θανατηφόρως καὶ ἄλλοι ἔλαφρότερον, χωρὶς τὸ παιγνίδιον νὰ μεταβληθῆ εἰς ἐριδιὰ, χωρὶς οἱ κανόνες τῆς τέχνης νὰ παραβιασθῶσι, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ κανεὶς τὴν φωνὴν ὅπως καταπαύσῃ ἢ αἵματοχυσία !

Ἡ ὀδημοσία ἀσφάλεια ἐν Οὐαλεντία δὲν εὐρίσκειται εἰς πολὺ εὐχάριστον σημεῖον. Περὶ τούτου ἐπέισθη τὴν ἰδίαν ἐσπέραν τῆς ἀφίξεώς μου εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Ἐνόμιζον ὅτι ὁ λιμὴν ἦτο πλησίον, δὲν ἐγνώριζον τὸν ὁδόν, ἠρώτησα γυναῖκα τινα, διευθύντριαν ἐνός μαγαζείου, πόθεν ἔπρεπε νὰ ὑπάγω. Ἐρρηξε κραυγὴν ἐκπληξέως.

— Εἰς τὸν λιμένα θέλετε νὰ ὑπάγετε, *καμπαλλέρο* ;

— Εἰς τὸν λιμένα.

— Χριστὸς καὶ Παναγία· εἰς τὸν λιμένα αὐτὴν τὴν ὥραν;

Καὶ ἐστράφη πρὸς ὄμιλον γυναικῶν παρὰ τὴν θύραν λέγουσα εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῶν διάλεκτον :

— Γυναῖκες, ἀποκριθῆτέ μου· σὰς οἱ· ἐμὲ αὐτὸς ὁ κύριος μὲ ἐρωτᾷ ἀπὸ ποῦ πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸν λιμένα !

Αἱ γυναῖκες ἀπεκρίθησαν ἐν μιᾷ φωνῇ :

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ !

— Ἀπὸ τί ;

— Μὴ πηγαίνετε !

— Διὰ ποῖον λόγον ;

— Διὰ χιλίους.

— Εἰπέτε μου ἕνα.

— Εἰμπορεῖ νὰ σὰς δολοφονήσουν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐξηγήσις αὕτη ἦτο ἀρκετὴ καὶ δὲν ἐζητήσῃ πλέον ἄλλως.

Ἐν τούτοις, ἐφ' ὅσον χρόνον ἔμεινα ἐν Οὐαλεντία, εὐρον, ὅπως καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις, ὡς ξένος μὲν πολλὰς περιποιήσεις, ὡς Ἰταλὸς δὲ φιλικὰς δεξιώσεις καὶ παρ' ἐκείνων ἀ-

κόμη, οἱ ὅποιοι οὔτε λέξιν ἤθελαν νὰ ἀκούσουν περὶ ξένων βασιλείων ἐν γένει καὶ περὶ πριγκήπων τοῦ οἴκου τῆς Σαβοΐας ἰδίως, καὶ οἱ ὅποιοι ἦσαν οἱ περισσότεροι, ἀλλ' οἱ ὅποιοι εἶχον τὴν εὐγένειαν νὰ μοῦ λέγουν πρότερον : «Μὴ θίγωμεν τὴν χορδὴν αὐτὴν.» Πρὸς τὸν ξένον, ὅστις ἐρωτώμενος πόθεν εἶνε ἀποκρίνεται : «Εἶμαι Γάλλος,» μειδιῶσιν εὐγενῶς ὡς νὰ τῷ λέγουν : «γνωρίζομεθα». Εἰς ὄντινα ἤθελεν ἀπαντήσῃ : «Εἶμαι Γερμανός ἢ Ἄγγλος», νεύουσιν ἐλαφρῶς διὰ τῆς κεφαλῆς ὡς νὰ ἔλεγον : « ὑποκλίνομαι». Εἰς τὸν ἀπαντῶντα : «Εἶμαι Ἴταλός,» δίδουν τὴν χεῖρα μετὰ ζωηρᾶς κινήσεως ὡς νὰ ἤθελον νὰ εἶπουν : «Εἶμεθα φίλοι», καὶ τὸν παρατηροῦν μετὰ περιεργείας, ὡς παρατηροῦμεν κατὰ πρῶτον πρόσωπόν τι περὶ τοῦ ὁποίου ἠκούσαμεν νὰ λέγουν ὅτι μᾶς ἠμειάζει, καὶ μειδιῶσιν εὐχαρίστως ὅταν ἀκούουν τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν, ὅπως μειδιῶμεν ὅταν ἀκούωμέν τινα ὅστις χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ μᾶς περιπαίξῃ μιμῆται τὴν φωνὴν μας καὶ τὸν τόνον μας.

Εἰς οὐδὲν μέρος τοῦ κόσμου ὁ Ἴταλός αἰσθάνεται ὀλιγότερον τὴν ἔλλειψιν τῆς πατρίδος του ὅσον ἐν Ἰσπανίᾳ. Τῷ τὴν ὑπευθυμίζει ὁ οὐρανός, ἡ γλῶσσα, τὰ πρόσωπα, τὰ ἔθιμα, ἡ λατρεία μεθ' ἧς προσφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ποιητῶν μας καὶ τῶν μεγάλων ζωγράφων μας, τὸ εὐγενές καὶ πλήρες ἐνδιαφέροντος καὶ περιεργείας αἶσθημα, μὲ τὸ ὅποιον ἠμιλοῦν περὶ τῶν διασήμεων πόλεων μας, ὁ ἐνθουσιασμός μὲ τὸν ὅποιον ἀκροῶνται τὴν μουσικὴν μας, ἡ ὄρμη τῶν παθῶν, ἡ ζωηρότης τῆς γλώσσης, ὁ ρυθμὸς τῆς ποιήσεως, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν γυναικῶν, ὁ ἀήρ, ὁ ἥλιος. ὦ ! πρέπει νὰ μὴ ἀγαπᾷ οὔτε τὴν πατρίδα του ὁ Ἴταλός, ὁ μὴ εὐρίσκων μίαν λέξιν συμπαιδείας διὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὁ μὴ ὢν διατεθειμένος νὰ συγχωρήσῃ τὰ σφάλματά του, ὁ μὴ λυπούμενος εὐληκρινῶς διὰ τὰ ἀτυχήματά του, ὁ μὴ εὐχόμενος αὐτῷ τὴν εὐτυχίαν.

Ὡραῖοι λόφοι τῆς Οὐαλεντίας, ὄχθαι φαιδραὶ τοῦ Γουαδουαλικιόρου, κήποι μαγευτικοὶ τῆς Γρανάδας, οἰκίσκοι λευκοὶ τῆς Σεβίλλης, πύργοι ὑπερήφανοι τοῦ Τολήτου, καὶ ὄδοι θορυβώδεις τῆς Μαδρίτης, καὶ ἱερὰ τείχη τῆς Σαραγόσσης, καὶ σεῖς, φιλόξενοι καὶ περιποιητικοὶ σύντροφοι τοῦ ταξιδίου μου, οἱ ὅποιοι μοῦ ὠμιλήσατε περὶ Ἰταλίας, ὡς περὶ δευτέρας πατρίδος καὶ διεσκεδάσατε διὰ τῆς φαιδρᾶς εὐθυμίας σας τὰς ἀορίστους μελαγχολίας μου, θὰ διαφυλάττω πάντοτε εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου αἶσθημα εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης διὰ σας καὶ θὰ τηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ μου τὰς εἰκόνας σας, ὡς τὰς πλέον προσφιλεῖς ἀναμνήσεις τῆς νεότητός μου, καὶ θὰ σκέπτομαι πάντοτε περὶ ὑμῶν ὡς περὶ τοῦ ὠραιότερου ὀνείρου τῆς ζωῆς μου.

Ταῦτα ἔλεγον κατ' ἐμυτὸν, παρατηρῶν κατὰ τὸ μεσονύκτιον φωταγωγημένην τὴν Οὐαλεντίαν, ἀπὸ τῆς γαφύρας τοῦ ἀτμοπλοίου *Genil*, ὅπερ ἦτο ἔτοιμον πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἐπὶ τοῦ ἰδίου πλοίου εἶχον ἐπιβιβάσθῃ νέοι τινὲς Ἰσπανοὶ μεταβαίνοντες εἰς Μαδριλίαν, ἐκείθεν δὲ εἰς τὰς Ἀντίλλας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μείνουν ἐπὶ τινα ἔτη. Εἰς τούτων ἔκλειε κατὰ μέρος. Αἶφνης ἠγέρθη, παρετήρησε πρὸς τὴν ξηρὰν καὶ ἀνέκραξε μὲ φωνὴν λυπηρὰν :

— ὦ ! Θεέ μου ! Ἠλίθιον ὅτι δὲν θὰ ἤρχετο !

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς λέμβος τις ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, λευκὴ τις μορφή, συνοδευομένη ὑπὸ ἀνθρώπου τινός

περιτυλιγμένου εἰς τὴν κάπαν του, ἀνῆλθεν ἐν τάχει τὴν κλίμακα τοῦ πλοίου καὶ λυομένη εἰς δάκρυα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου, ὅστις εἶχε τρέξει εἰς προὔπαντήσιν τῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ναύκληρος ἀνέκραξε :

— Κύριοι ! ἀναχωροῦμεν !

Τότε παρέστημεν ἐνώπιον σπαρακτικῆς σκηνῆς. Ἐδέησε νὰ ἀποχωρήσουν τοὺς δύο νέους διὰ τῆς βίας καὶ νὰ μεταφέρουν σχεδὸν λιπόθυμον τὴν γυναῖκα εἰς τὴν λέμβον, ἥτις ἀπεμακρύνθη ὀλίγον καὶ ἔμεινε ἀκίνητος.

Τὸ πλοῖον ἀνεχώρησε.

Τότε ὁ νέος ὤρμησεν ὡς παραφρων πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου καὶ ἀνέκραξεν ὀλολύζων μὲ φωνὴν διαπερῶσαν τὴν καρδίαν :

— Χαῖρε, ἀγκλητή ! Χαῖρε ! Χαῖρε !

Ἡ λευκὴ μορφή ἔτεινε τοὺς βραχίονας καὶ ἴσως ἀπήντησεν, ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς δὲν ἠκούσθη. Ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη καὶ ἐξηφανίσθη.

Νέος τις μοῦ εἶπεν εἰς τὸ οὖς :

— Εἶνε σύζυγος.

Ἡ νύξ ἦτο ὠραία, ἀλλὰ μελαγχολικὴ. Ἡ Οὐαλεντία ἐξηφανίσθη ταχέως καὶ ἐγὼ ἐσκέφθην ὅτι ἴσως δὲν θὰ ἔβλεπον ποτὲ πλέον τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ἐκλαυσα.

Π. Α ΒΑΛΒΗΣ.

Τ Ε Δ Ο Σ

ΕΝ ΤΗ ΑΜΑΞΗ

Α'

Ἐσχάτως ἐγευματίζον μετὰ δύο φίλων μου. Συνωμιλούμεν περὶ τοῦ παρελθόντος. Ἀναμνήσεις μαθητείας καὶ νεότητος, ἐργασίας καὶ ἡδονῆς, πολέμου καὶ θεάτρου ἐξελισσόντο ἐνώπιον ἡμῶν, αἱ μὲν μετὰ πολλῆς ἀθυμίας, αἱ δὲ μετὰ φαιδρότητας. Ἐἶχομεν, οὕτως εἰπεῖν, ἀπορροφηθῆ εἰς τὸ παρελθόν.

Ὁ Ἑρρίκος Β*, εἰς τῶν εὐθυμοτέρων Πικρισιῶν, εὐρίσκων ὅτι τὸ γέυμα δὲν θὰ ἐτελείωνε μὲ ἀρκετὴν ζωηρότητα, παρεδόθη εἰς τὴν συνήθη ἰδιοτροπίαν του.

Ἐἶχε παρατηρήσει εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἐστιατορίου μεγάλον τρελλόν, τὸν ὅποιον μίαν τῶν θυγατέρων μου εἶχεν ἐκπλώσει νωχελῶς ἐπὶ τῆς ἔδρας.

Ἐγείρεται, λαμβάνει τὸν τρελλόν, καὶ καθίσας αὐτὸν εἰς τὰ γόνατά του, ἤρχισε μετ' αὐτοῦ διάλογον φιλολογικόν καὶ φιλοσοφικόν, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Λεμερσιέ τῆς Νεαπόλεως.

Ἡ ἰδέα ἦτον ἀστείχ, καὶ προητοιμαζόμενη ν' ἀκούσω τὸν Ἑρρίκον Β* καὶ τὸν τρελλόν του, διότι ἤμην εὐθυμος, ἀλλ' ὁ ἕτερος συνδαϊτυμών μου Ε* ἠγέρθη, καὶ λίαν συγκεκριμένος, ἐφώνησεν :

— Ὅχι... Ὅχι αὐτά.

— Διὰ τί ; τὸν ἐρωτῶμεν ἐκπληκτοί.

Ἄπεμακρυναν τὸν τρελλόν, καὶ ὁ Ε* ἤρχισεν ὡς ἐξῆς :

B'

— «Γνωρίζετε, φίλοι μου, ὅτι κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1871 ἡμῖν νοσοκόμος. Συνήθοιζα ὅλους τοὺς τραυματίας, τοὺς ὁποίους συνήντων εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης ἀδιακρίτως, Γαλλοὺς καὶ Γερμανοὺς, Συμμάχους καὶ Βερσαλλιώτας. Εὐρισκόμεθα τότε εἰς πλήρη ἐπανάστασιν. Τὸ τηλεβόλον τοῦ Μὸν Βαλεριέν ἐκάλυπτε δι' ὀβουζίων τὰ περίξ τῆς Θριαμβευτικῆς Ἀψίδος, χωρὶς νὰ φεῖδεται οὐδὲ τῶν θυμασιῶν ἀναγλύφων τοῦ Ρουδ.

» Ἐκανονοβόλοι ἀδικησάτω. Πᾶσαι αἱ περὶ τὴν Θριαμβευτικὴν Ἀψίδα οἰκίαι φέρουσι τὰ ἴχνη τῆς βαρβάρου καταστροφῆς. Ὅλοι αἱ πάροδοι, αἱ ἀπολήγουσαι εἰς τὴν ἀψίδα ταύτην, ἦσαν πλήρεις ὀβιδίων. Τὰ Ἡλύσια πεδία ἦσαν τὸ σημεῖον τῶν φονικῶν σφαιρῶν, αἱ ὁποῖαι διήρχοντο ἀνωθεν τῆς Θριαμβευτικῆς Ἀψίδος. Ἦτον ἀληθὴς κόλασις, τὴν ὁποίαν οἱ ἀγαθοὶ Παρισίνοὶ ἀπέφευγον. Ἀλλὰ ἀγαπητοὶ φίλοι, γνωρίζετε καλῶς τοὺς Παρισίνοὺς, καθὼς ἐγώ. Ἴδατε κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε νὰ σημειωθῶσι μὲ μαύρας σελίδας, τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία νὰ γελῶν καὶ νὰ ὑψοῦν νωγελοῦς τοὺς ὤμους, ὅταν ἤκουον τὸν κρότον τοῦ κανονίου καὶ τὸν συριγμὸν τῆς ὀβίδος.

» Μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς πολιορκίας, τόσον εἶχμεν συνειθίσει εἰς τὴν ἀηδὴ ἐκείνην μουσικὴν, ὥστε ἐκτός τῶν ἐξ τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἀγωνίας τῆς κοινότητος ἐτραπητόμεθα ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν κρότον ὀβουζίου παρὰ ἀπὸ ραγδαίαν βροχὴν.

» Κατὰ τῆς βροχῆς ἐλάμβανον τὰ ἀλεξιβρόχια, κατὰ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ μελύθου τίποτε, κανεῖς δὲν εἶδε προσοχὴν.

» Ὅχλος ἀπερίσκεπτος καὶ περιέργος συνωθεῖτο περίξ τῆς Θριαμβευτικῆς Ἀψίδος. Καὶ ὡς ἐπιπτε ὀβουζίων, ὅλοι ἐπιπτον πρηνεῖς, ἀμὰ δὲ τοῦτο διεφθέρησαν, ἠγείροντο καὶ ἤσταν ἴζοντο. Ἦτο τόπος συναθροίσεως καὶ πανηγύρεως. Ἐνθυμούμην ὅτι ἐν ἐσπέρας, ἐνῶ μετέβαινον τὸ νοσοκομεῖόν μου, συνήντησα τὸν Γουσταῦν Ἀυμάρον, τὸν δημοτικὸν μυθιστοριογράφον. Ἐκάπνιξε τὴν πίπαν του, καὶ παρετήρει τὰ πίπτοντα ὀβουζία. Ἀντηλλάξαμεν ὀλίγας λέξεις. Αὐτοστιγμὴ ἐν ὀβουζίον ὑπερπηδῆσαν ὄγκον λίθων, ἔπεσε δέκα μέτρα μακρὰν ἡμῶν.

» — Πρηνῆδόν, τῷ ἀνέκραξα, πίπτων χαμαί.

» Μοὶ ἀπήντησε, γελῶν

» — Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον. Θὰ συνέτριβον τὴν πίπαν μου. Καὶ ἔπειτα εἶμαι χονδρὸς ὡς βαγένιον· αὐτὸ δὲν θὰ μὲ ὠφελούσεν εἰς τίποτε.

» Τὸ ὀβουζίον διεράγη τρία μέτρα ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας ἀπεσφύρημεν σώοι καὶ ἀβλαβεῖς. Δυστυχῶς δὲν συνέβη τὸ αὐτὸ καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Ἡ καταχθόνιος μουσικὴ τοῦ Μὸν Βαλεριέν πρὸ ὀλίγου εἶχε δώσει τὸ σύνθημα τοῦ χοροῦ.

» Ἐξ ὧραι ἐσήμεινον. Παρὰ τὸ σύνθημα, ἐφαίνετο ὀλίγος κόσμος τὸ πρῶτ' ἐκεῖνος εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀστέρος. Ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον τῶν πληγωμένων, τοῦ ὁποῖου τὰ γραφεῖα εὐρίσκοντο εἰς τὴν ὁδὸν Κουρτελλῶν, εἰς τὸ μέγαρον τῆς προηγουμένης Ματθίλδης, ὅτε ὀβουζίον ἐξεράγη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ Μορνύ. Παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως γρχίαν, ἡ ὁποία ἐπώλει παιγνίδια καὶ γλυκίσματα, καὶ ἡ ὁποία μετὰ μεγάλης τὸλμης ἐταποθέτει τὸ μικρὸν κινητὸν ἐμπορικὸν τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δεινδοστοιχίας τῶν Ἡλυσιῶν-Πεδίων.

» Ἐμπροσθεν τοῦ ἐμπορικοῦ τῆς Ἰστατο ἀνὴρ ἡλικίας τεσσαράκοντα ἕως τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, μὲ ὄψιν εὐθυμῶν, ἀλλὰ μὲ τὸ βῆμα ὀλίγον κλονούμενον. Ἐστηρίζετο ἐπὶ χονδρῶς ῥάβδου, καὶ ἐγέλα μὲ τὴν ἐμπορον δίδων εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν ἑνὸς τρελλοῦ, ὁμοῖου πρὸς ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐκρατεῖτε πρὸ ὀλίγου. Ἐφαίνετο ὅτι ἦτον ἀσθενής, καὶ ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως. Τὸ ὀβουζίον ἔπεσε βήματά τινα παρὰ τὸ ἐμπορικόν. Ἡ ἐμπορος, ὁ ἀνθρώπος καὶ ὁ τρελλὸς ἐξηρανίσθησαν ἐντὸς νέφους σμυδραλλίων. Διαλυθέντος τοῦ νέφους, ἡ ἐμπορος ἐπανεφάνη σώα καὶ ἀβλαβής, ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος καὶ ὁ τρελλὸς ἐπλεον ἐντὸς λίμνης αἵματος. Τεμάχιον τῆς σφαίρας εἶχε πληξεί τὸν δυστυχῆ εἰς τὴν χειλίαν. Τρέγω, τὸν πλησιαζώ. Ὁ δυστυχῆς ἔζη ἀκόμη μῶλις ἠδυνήθη νὰ ψιθυρίσῃ: «— Ἀλλοίμενον!», δυστυχισμένη γυναῖκα... παιδιὸ μου!... Καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐγὼ ἔπαυτ' αἰτιάσθαι καὶ νομίζω ὅτι ἂν εὐρίσκουμην εἰς τὴν θέσιν του, θὰ ἔλεγον πολὺ περισσότερα.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

[Ἐν τοῦ Γαλλικοῦ].

ΔΩΡΕΑΝ

ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΕΧΩΝ

2.000 ΒΙΒΛΙΑ 2.000

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Πλουτίσαντες τὸ ἡμέτερον **Βιβλιοπωλεῖον** δι' ὅλων τῶν ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν πωλούμενων βιβλίων, ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ, ΝΟΜΙΚΩΝ, ΙΑΤΡΙΚΩΝ, καὶ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ, ΛΕΞΙΚΩΝ καὶ νεωτάτων ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ, ΔΡΑΜΑΤΩΝ, ΚΩΜΩΔΙΩΝ καὶ διαφόρων ἄλλων ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ, συγκεντρώσαντες δὲ καὶ κατατάξαντες ταῦτα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν καὶ εἶδος μὲ τὰς αὐτὰς ὡς τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν τιμὰς καὶ εἰς ἴδιον **Τιμοκατάλογον**, ἀποστέλλομεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἰτοῦντας

ΔΩΡΕΑΝ

Δι' αἰτήσεως ἀπευθύνονται :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Πρωαστείου ἀρ. 10.

Εἰς ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακαινισθὲν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλων ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ βεῖκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποῖου τὰ στοιχειοτήρητ' ἀπευθύνει ὁ ἀλλοίσιτος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιαδῆς, ἀνακαθάνει οἰανδήποτε τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχομένον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.